

HERVÉ SUYS WATER VERPAKKEN

WATER VERPAKKEN

HERVÉ SUYS

**WATER
VERPAKKEN**

--- 83 VERHALEN

INHOUD

8	Er was eens
9	Volg de gids
10	Platero en ik: De brug
11	Een nieuwe thuis
12	Kleur bekennen
15	Alles op een rijtje
16	Platero en ik: De jacht
17	Rex!
18	Ingrediënt
19	Brief van ons ma
21	Planeet B
29	Trovianado
36	Smaaktwist
37	Roker-af
39	Justin Case: De Tanya-trant
40	Schroom
41	De eerste keer
43	Zin
44	Platero en ik: De Sinaasappelboom
45	Kiek
46	Volg de gids: De schrijver
47	Jimmy, Jules en Vincent in het postkantoor
51	Dromen elektrische wagens van strandvakanties?
52	Siblings
53	Het nieuwste moment van de waarheid
56	De nieuwe zakelijkheid
57	Landtong
58	Liefste Eva

59	Een moordmachine
63	Requiem op verzoek
64	Platero en ik: Vader
65	A day in the life
66	Beide mirakels van de Niños de la Iglesia de la Santa Cruz
72	Platero en ik: De Kolonel krijgt post
73	Justin Case: Een fles Brandy
74	Whodunnit
75	Loslaten, zei ze
76	Een goede dag
77	Jeroen
78	De beschermeling
81	Volg de gids: Expo
82	Art Roze
83	Linkerlussen
84	Platero en ik: Freebird
85	Musicing Auceps
87	Leven met een 17-jarige
88	Scriptloze droom
89	Na de lezing
93	Platero en ik: Ode in de tuin
94	Oliver's Army
95	Volg de gids: Hotel L'escout
96	Tijd voor een ongeval / (schrappen: tijd) Voor een ongeval / Voor een ongeval
101	Droomjob
102	Kruiswoord 20221129
103	San Ripolo
104	Douche
105	Wishing Well
106	Platero en ik: Pedro

107	Elders
108	Bloedbad
112	Tijdsbestek
113	Platero en ik: Louissette
114	Platero en ik: Eekhoorn
115	Het bestaan van Milan
116	Papieren
117	Digirisolo
121	Uit
122	Platero en ik: Weduwe Polinka
123	Het grote lot
124	Volg de gids: Pi
125	Platero en ik: Vuurwerk
126	Driewieler
128	Het ontstaan van een specimen
129	Platero en ik: De zoete zonde
130	Stoppen met kappen
131	Het masker
132	Platero en ik: Om weg vragen
133	Eerste winter
134	De antiekshow
135	Pop
136	Ingrediënt, revisited
137	Platero en ik: Juf Dolores
138	Water verpakken
146	Dank

ER WAS EENS

Er was eens een nieuwe pen die als eerste opdracht kreeg: schrijf een verhaal met als titel 'Er was eens'. De eigenaar van de pen en tevens auteur van het stuk dat u nu leest was zeer benieuwd naar het resultaat van deze eerste samenwerking. De allereerste bemerking was dat de inkt vrij vlug droogde. Of dit de verdienste van de pen was of van de inkt wist hij niet, maar het was mooi meegenomen.

Hij had de pen gekocht in de winkel met kantoorbenodigheden waar hij telkens binnenstapte als hij er langskwam.

En het dient gezegd: de auteur neemt ze graag in de hand.

Dus onthoud: de stukjes die u voortaan van hem leest, zijn met deze pen geschreven.

VOLG DE GIDS

Zondagvoormiddag, aan de toeristische dienst.

‘Dames en heren, graag even uw aandacht. (*wacht even*) Dank u. Mijn naam is Marcel Sibli en ik ben uw stadsgids voor vandaag. Ik zal u door mijn geboorteplaats loodsen langs de fraaiste gebouwen uit de boeiendste architecturale periode. Af en toe zal ik eens spieken in dit boek (*heft het boek in de lucht en draait het in de richting van alle aanwezigen*): ‘Rodnacum, straatnamen verklaard’, door de heer Willem J. Vokinck, om er een fragment uit te lezen. Dit boek is verkrijgbaar bij onze toeristische dienst en kan u zich daar na de rondleiding aanschaffen – wij aanvaarden ook alle gangbare kredietkaarten. Zijn er vragen? (*wacht even*) Nee? Goed zo. Dan zijn we vertrokken.’

PLATERO EN IK: DE BRUG

Herinner je je vorig jaar, Platero? We waren op weg naar de weduwe van Señor Jiménez om haar wat dood hout te brengen om de winter door te komen. We waren bijna halfweg de enge stenen brug over de Rio Molina toen Juan, de norse opzichter van de hacienda, naar ons kwam gelopen. Hij riep heel luid dat hij gehaast was: hij verdacht er zijn dochter van afgesproken te hebben met Ramon, de nieuwe staljongen. Hij moet je nogal aan het schrikken gebracht hebben, Platero, want er was geen manier om je in beweging te krijgen. Je bleef er ruim een uur staan.

Juan stuurt zijn groeten: 'Zeg maar aan jouw ezel dat dankzij zijn koppigheid ik nu grootvader ben.'

EEN NIEUWE THUIS

‘Hallo, wij zijn de nieuwe pleegouders. Zijn de kleintjes klaar?’

De vrouw die de deur opende heeft tranen in de ogen.

‘Jullie zijn vroeg.’

‘We waren ongeduldig om hen te zien.’

‘Beloof me dat jullie goed voor hen zullen zorgen.’

‘Euh... ja, natuurlijk. We beloven het.’

‘Ik haal mijn man.’

Even later komt een man aan de deur. Hij draagt een mandje en overhandigt dat aan de bezoekers.

‘Is alles goed met mevrouw? Ze leek overstuur.’

‘Ja, ze heeft het altijd moeilijk om afscheid te nemen.’

‘Ze is er zich van bewust dat we ze uiteindelijk zullen opeten?’

‘Ssst. Niet zo luid. Straks hoort ze jullie.’

‘Misschien moeten jullie eens overwegen te stoppen met gratis verse eieren weg te geven.’

KLEUR BEKENNEN

Uitgerekend op het hoogtepunt, toen ze zou gaan bevallen van haar derde, achtte ze het moment aangebroken om tot een bekentenis over te gaan. Ze wilde de waarheid vertellen aan haar man, de vermeende vader van alle drie de kinderen. Eerst dacht hij dat zijn echtgenote ijelde en uitgeput door de baringspijn wartaal uitkraamde, maar langzamerhand werd de grip waarmee hij haar hand vasthield minder stevig. Er parelden dra evenveel zweetdruppels op zijn voorhoofd als op het hare. Nog voor het eerste gekrijs van de nieuwgeborene – het wordt voor de derde keer een jongen – trok de man zich langzaam en nagenoeg geruisloos terug. Zijn verdwijning werd enkel opgemerkt door de moeder, die een diepe zucht slaakte, opgelucht dat een zware last van haar schouders was gevallen. Vervolgens hervatte ze het hijgen en ritmisch persen dat gepaard gaat met de productie van nieuw leven.

De man liep intussen door de gangen naar het geschenkenwinkeltje van het ziekenhuis. Zijn teleurstelling was groot toen bleek dat ze noch tabak noch alcohol verkochten want aan beide voelde hij thans behoefte.

Hij keek niet eens om toen hij via een draaideur naar buiten liep. Hij tuurde even naar de wolken en stapte vervolgens richting stadscentrum. Bij de eerste drankgelegenheid die hij op zijn route tegenkwam, hield hij halt. Hij duwde de deur open, nam plaats aan een tafeltje en bestelde meteen twee grote glazen bier.

Zo trof ik hem aan, somber starend naar de bodem van zijn lege glazen. Uit hoofde van mijn beroep vertoef ik geregeld in dergelijke etablissementen.

Ik bood de man een nieuw glas aan. Hij aanvaardde, nodigde mij uit aan zijn tafeltje en maakte mij deelgenoot van zijn net geleden leed.

Eerst was hij bevriend geraakt met haar broer, die hij had leren kennen tijdens de thuiswedstrijden van zijn favoriete voetbalploeg, Blauwzwart. Hun vriendschap ging verder dan het spelletje, al vlug kwamen ze bij elkaar over de vloer. De eerste keer dat hij haar zag, zat ze met opgetrokken knieën in de hoek van een zwartleren fauteuil te lezen in een boek dat hij twee weken eerder had gelezen. Eerst keek ze slechts vluchtig op toen hij haar beleefdheidshalve groette, maar al vlug ontspon zich een gesprek. Ze raakte in de ban van zijn literaire kennis. Die dag ging hij fluitend naar huis, terwijl hij haar naam met grote zwaaibewegingen in het ijle schreef. Ook de dagen erna schreef hij die naam in sierlijke letters op elke hoek van elk stukje papier binnen handbereik. Hij reed naar het strand en trotseerde de laatste winterprik om er met blote voeten haar naam in het zand te trekken – eerst met rechts, wat makkelijk ging, daarna wat moeizamer met links. Ze huwden in de lente waarin de voetbalploeg na elf lange jaren nog eens landskampioen werd, uitgerekend op het veld van aartsrivaal Paarswit.

Hun liefde voor elkaar was groot en binnen een korte tijdspanne gaf ze het leven aan twee jongens. De eerste kreeg de naam van een legendarische maar nog niet vergeten doelman van Blauwzwart, de tweede die van de toenmalige spits. Alles verliep schijnbaar harmonieus in het gezin: de man maakte op korte tijd twee keer promotie, de vrouw scheen zich te kunnen vinden in haar rol van zorgende moeder. De kinderen waren wolkjes die, zodra hun leeftijd het toeliet, werden toegelaten tot de plaatselijke voetbalploeg. Stiekem hoopte de vader zijn zonen ooit in het shirt te zien van zijn

geliefde club, blind voor hun gebrekkig spelinzicht en tekort aan techniek.

Na acht jaar kondigde de vrouw bijna terloops en in aanwezigheid van de jongens aan dat ze opnieuw zwanger was. De man was uiterlijk blij verrast, de vrouw glimlachte even en ruimde de tafel af.

's Avonds in bed maakte de man rekensommen en haalde zich dagen en weken voor de geest, maar kwam niet tot een geruststellende oplossing.

In de weken en maanden daarna kon de man haar niet betrappen op een enkel teken van misprijzen of verholen spot. Op de ochtend waarop ze het leven zou schenken aan een derde jongen had ze hem gewoon vriendelijk doch ijselijk be-daard gevraagd om de reiskoffer in de wagen te zetten. Hoe-wel hij van de vorige keren nog wel wist dat de voorbereidin-gen perfect uitgevoerd waren en nu op dit moment enkel van hem verwacht werd de aanstaande moeder veilig naar het kraambed te brengen, kon hij zich moeilijk concentreren. De wagen kwam twee keer hevig schokkend tot stilstand omdat hij naar een verkeerde versnelling schakelde, hij reed de in-gang van het ziekenhuis een keertje voorbij en in de lift druk-te hij op de toets van een andere dienst. Niets van dit alles kon echter haar schijnbaar goede humeur bederven. Ze liet zich alles welgevallen.

Anderhalf uur later lag zij met een baby in haar armen te luis-teren naar diens zachte ademhaling, terwijl de man hier naast mij zit bier te drinken, het kind nog niet eens heeft gezien en zich afvraagt hoe het nu – na haar bekentenis – verder moet met hen... haar bekentenis dat ze het kind niet wil noemen naar de verdedigende middenvelder van Blauwzwart omdat zij eigenlijk al heel lang en in stilte supporter is van Paarswit.

ALLES OP EEN RIJTJE

Optie 1: de gelezen boeken volgens grootte aan de linkerzijde, ongelezene aan de rechter.

Optie 2: van boven naar beneden – verspreid over de zeven legplanken van mijn boekenkast – gerangschikt volgens de kleuren van de regenboog. Of van beneden naar boven, daar ben ik nog niet helemaal uit.

Maar eerst, de dagelijkse routine: de radio aan en luisteren naar de recentste updates, elke dag op hetzelfde tijdstip, in de hoop dat het voorbij etmaal geen doden te betreuren vielen, dat er geen nieuwe ziekenhuisopnames waren en dat diegenen die er liggen – zelfs die op Intensieve Zorgen – naar huis mogen.

Maar dat gebeurt vandaag niet.

Vandaag probeer ik alles een beetje op een rijtje te houden door te kiezen tussen twee opties.

PLATERO EN IK: DE JACHT

Het zal je verheugen te vernemen, Platero, dat de graaf heeft besloten om per direct geen jachtpartijen meer te houden of toe te staan op zijn landgoed.

Je zal voortaan niet meer opgeschrikt worden door luide knallen uit oude geweren, jij en alle andere dieren uit het dorp, noch zal de geur van het kruit dagenlang over de velden hangen als een hardnekkige nevel in het najaar.

Wel zal ik die heerlijk gekruide wildpastei, die de graaf me jaarlijks liet brengen, van nu af aan moeten missen.

Ramiro, de oude stroper, lachte in zijn vuistje en grinnikte toen hij me toevertrouwde: 'Die recente verplichting om fluohesjes te dragen tijdens het jagen was er voor de graaf te veel aan.'

REX!

Hij had het nooit graag gedaan en vermoedelijk zal hij het – in tegenstelling tot vele van zijn vrienden en kennissen – nooit graag doen, dat wandelen. Het schijnbaar doelloos stappen, kuieren bijna. Een blokje om ofzo. Het romantische beeld van dik ingeduffeld in warme winterkledij (denk hierbij aan meerdere bovenlagen) en gummilaarzen in herfstige bossen rond te hossen tussen dorrende bladeren is hem volledig vreemd. Evenzeer ontbreekt hem de drang de eerste lentezon op te snuiven, uit te glijden op verraderlijke ijspegels of in de zomer langs de branding vruchteloos te turen naar overzeese gebieden (néé, je kan Engeland van hier niet zien). De gruwel.

Maar een heuse trektocht, dat trok hem wel aan. Een bedevaart bijvoorbeeld, al was het maar rond zijn eigen stad of een baard groeien tijdens maandenlang zwerven in verre streken, tot iedereen hem vergeten zou zijn. Dan terugkeren, haast onherkenbaar wegens fel vermagerd omwille van enkel innemen van essentieel voedsel, inzicht dat hem boven op een berg werd ingefluisterd.

Al deze gedachten komen bij hem op wanneer Rex aan zijn leiband staat en zacht blaft.

INGREDIËNT

Natuurlijk was Mickey ten zeerste vereerd dat de grote tovenaar Merlijn hem – een eenvoudige leerling – had uitverkozen om een belangrijk ingrediënt te halen voor zijn geheime toverdrank.

Hij gaf zijn paard de sporen en reed dagenlang naar het zuiden tot hij de dorre woestijnheuvels zag opdoemen. Hij ontdekte een verscholen wolvennest: vijf welpen en hun moeder. De jongen leken te willen spelen, maar de wolvin gromde vervaarlijk. Zonder enige aarzeling trok hij zijn dolk en doodde haar.

Wolfsmelk, een eigenaardig ingrediënt waar Merlijn om gevraagd had, dacht hij.

Op de terugweg zag hij planten die hij nooit eerder had gezien: ‘Waarom neem ik er niet enkele mee naar huis, wie weet kan Merlijn deze ook ergens voor gebruiken.’

DE BRIEF VAN ONS MA

Ik hoop vanzelfsprekend dat ik me vergis, maar ik vrees dat ik stervende ben.

Natuurlijk, ik weet het, elk levend organisme is gedoemd om uiteindelijk te verdwijnen. Maar ik had niet verwacht dat mijn einde er nu al zat aan te komen. Hoelang ik nog te gaan heb, weet ik niet, maar een gif maakt zich meester van mij, schijnbaar onherroepelijk. De meningen onder de specialisten zijn verdeeld, soms zelfs tegenstrijdig. Sommigen hebben me volledig afgeschreven, anderen koesteren nog hoop mits dringende en drastische maatregelen. Weer anderen zeggen dat ik me helemaal geen zorgen hoeft te maken, alsof het een ordinaire verkoudheid betrof. In hen heb ik het minste – wat zeg ik: totaal géén – vertrouwen. Ze hebben een verborgen agenda die niet over mij of mijn gezondheid gaat. Met de eersten heb ik dan weer geen geduld – ze ontszeggen me het laatste sprankeltje hoop.

Mijn hart gaat uit naar de middelste groep, die misschien met de moed der wanhoop het onvermijdelijke probeert af te wenden. Uitzicht op een zorgeloze toekomst is er echter niet. Het mag weliswaar gezegd en ik ben er niet weinig fier op: ik ben eerder een taaie tante. Het had al veel eerder met mij gedaan kunnen zijn.

Men opende mij de aders, ze vingen een goedje op waarvan ze dachten dat het hen eeuwige glorie, aanzien en waanzinnige fortuinen kon bieden. Tijd om te herstellen had ik niet. Ze sloegen (en slaan) er elkaar de kop voor in. Ik probeerde nog te waarschuwen voor de noodlottige gevolgen, ik schokte,

schudde en beefde uit alle macht, maar werd amper gehoord.
De littekens zullen nooit helen.

Het aantal bomaanslagen dat ik overleefd heb, is niet te tellen. Bij elke knal stierven niet enkel vele onschuldige slachtoffers, maar werd ik ook steeds zwakker.

Alsof ik het al niet moeilijk genoeg kreeg om te ademen, werd nagenoeg de helft van mijn longen verwijderd. En zelfs nu ik het water aan de lippen krijg, bezoedelen ze me rustig verder. Alsof er geen vuiltje aan de lucht is. (Grapje, mocht het niet zo triest zijn.)

Veel liefs,

Moeder Aarde

PLANEET B

Reeds op jeugdige leeftijd raakte de jongen gefascineerd door sterrenkunde. Toen hij twaalf was had hij op een rommelmarkt een telescoop op de kop kunnen tikken. Hij had het apparaat van nieuwe lenzen moeten voorzien om toch iets aan het firmament te kunnen waarnemen door het raampje van zijn zolderkamer. Hij kon urenlang eenzaam in de nachturen en was eerder triestig op bewolkte nachten.

Het duurde niet lang of hij kende niet enkel de namen van de sterrenbeelden, hij kon ze ook vrij vlug lokaliseren en bij de meeste – de belangrijkste, zei hij altijd – ook nog eens hun sterren opnoemen. Hij berekende hun onderlinge afstanden. (Hij had dit ook in grote, dikke boeken kunnen opzoeken, maar sceptisch als hij was, gaf hij er de voorkeur aan de proef op de som te nemen.) Hij beeldde zich volledig nieuwe werelden in en droomde van grootse ontdekkingen.

Zijn ouders begonnen zich na verloop van tijd zorgen te maken: de jongen getuigde van weinig andere interesses dan sterrenkunde. Hun angst bleek ongegrond. Ondanks zijn fascinatie voor astronomie verwaarloosde de jongen allerm minst zijn schoolse taken, een voorwaarde die zijn ouders gesteld hadden. Hij behaalde uitmuntende resultaten, niet enkel bij voor de hand liggende vakken zoals aardrijkskunde en andere wetenschappelijke vakken zoals fysica, biologie en chemie, maar ook voor taalvakken (toegegeven, het ene al wat beter dan het andere) en geschiedenis.

Hij vatte universitaire studies aan en slaagde met grootste onderscheiding. De ruimtevaartorganisaties verdrongen elkaar om de wonderknaap in te lijven. Hij bestudeerde elk

aanbod aandachtig, voerde meerdere gesprekken met potentiële werkgevers en koos uiteindelijk voor diegene die hem de grootste creatieve vrijheid garandeerde. De werkgever hield woord en de jongen – ondertussen een man geworden, we noemen hem voortaan ‘de man’ – kreeg de ruimte te investeren in zijn ideeën en hoefde niet meteen te mikken op snel en goedkoop succes.

Enkele jaren later, toen er reeds enkele belangwekkende ontdekkingen op zijn palmares stonden, had hij een flat in de hoofdstad: een eenvoudig ingerichte stek op de tweede verdieping in een vrij drukke straat. Hij maakte er een erezaak van minstens om de andere dag een vers bereide maaltijd te nuttigen – de andere dagen werd het afhaal of ging hij uit eten.

Het water voor de pasta kookte al, die middag aan het begin van het nieuwe jaar, toen hij een ander soort rumoer hoorde dan hij gewoon was. Hij opende het raam en zag een meute jongelui passeren, later die dag maakten de media melding van meerdere tienduizenden. Ze scandeerden leuzen en hadden die in viltstift geschreven op grote kartonnen borden, als alternatief voor spandoeken.

‘Brossen voor bossen’

‘Act now or die later’

‘The ocean is rising and so are we’

‘Of course we’re f*cking relevant’

‘Red het klimaat want het is je maat’

‘Save our planet – Save our future’

Maar het was de volgende die hem het meest intrigeerde:

**THERE IS
NO PLANET B.**

Hij moest en zou achterhalen wat ze daar eigenlijk mee be-
doelden.

's Avonds keek hij voor het eerst in tijden naar een nieuws-
uitzending. Daarin vertelden twee meisjes (de oprichters
van de hele beweging, zo bleek) dat ze de regering wilden
aanmanen een degelijk klimaatplan uit te werken, dat we
onze planeet naar de verdoemenis aan het helpen waren en
dat er geen Planeet B was.

Planeet B...

Het idee van een back up-planeet liet hem niet meer los. Een
planeet waar ze helemaal opnieuw konden beginnen en het
hopelijk verstandiger zouden aanpakken. Helaas, er was geen
Planeet B waar ze op relatief korte tijd heen konden gaan.

Zijn vaste ritueel voor het slapengaan was een hoofdstuk
in een detectiveroman te lezen, maar die avond lukte het
de man niet zich te concentreren. Hij ging naar het raam en
keek in de nacht, het was een wolkeloze nacht. Geen Planeet
B te bespeuren, enkel sterren en de maan waren zichtbaar.
Hij moest denken aan een muzikaal werkstuk dat zijn vader
hem had leren kennen en dat handelde over de donkere kant
van de maan, de zijde die wij vanop de aarde nooit te zien
kregen.

Hij had een ingeving: misschien krijgen we Planeet B nooit
te zien, maar is ze er wel.

De volgende dag was hij als eerste op kantoor. Hij ging naar
zijn laboratorium, deed de deur op slot en verstuurde een
nota waarin stond dat hij onder geen beding wenste gestoord
te worden. Zijn medewerkers hadden geen idee wat hij er
uitvoerde.

In de lade van zijn bureau lagen de lenzen die hij als jonge-
tje gebruikte om 's nachts de maan te observeren. Hij vijlde

ze bij, schaafde er geometrische figuren in, schroefde ze onopgemerkt in de reuzetelescoop van het planetarium, keek door de viewer, haalde de lenzen er weer uit, noteerde enkele bevindingen, maakte nieuwe berekeningen en begon weer helemaal van vooraf aan met vijlen...

(Voor de uiterst kritische lezers: vanzelfsprekend verliet hij wel eens zijn werkplek om zich te verfrissen, uit te rusten, om voedsel en drinken tot zich te nemen enzovoort.)

Na weken isolement riep de man eerst zijn assistenten samen, maakte hen deelgenoot van zijn recente bevindingen en liet een van hen de verzamelde internationale pers optrommelen.

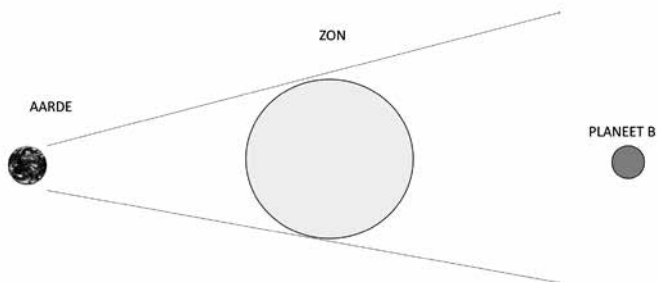
De man was een wetenschapper van aanzien, dus daagden er enkele dagen later flink wat journalisten op en werd het dringen in de kleine perszaal. Hoewel hij reeds menigmaal dergelijke momenten had beleefd, was hij deze keer bijzonder opgewonden. Stipt op het afgesproken tijdstip verwelkomde hij de aanwezige dames en heren.

‘Zoals iedereen weet is de Zon ruim honderd keer groter dan de Aarde, waardoor wij een deel van het heelal – wat zich achter de zon afspeelt – niet kunnen zien. Afgerond is dit een hoek van 23 graden, omgerekend 6 procent.

Stel nu... dat er zich – vanuit ons oogpunt – achter de zon een planeet bevindt die net dezelfde omwenteling als wij rond de zon maakt. Een planeet die we nooit kunnen te zien krijgen.’

Het werd onrustig in de perszaal, er gingen heel wat vingers de lucht in, sommige reporters konden een lach niet onderdrukken en proestten het uit.

De geleerde had een computerprogramma gemaakt om zijn resultaten grafisch voor te stellen. De lichten werden gedimd en op een wit doek werd volgende afbeelding geprojecteerd:

‘Dames en heren...’

Hij wachtte even tot de rust enigszins hersteld was.

‘Dames en heren, ik begrijp uw scepticisme, maar ik heb een lens ontwikkeld die dwars door de Zon kan kijken. En achter de Zon ligt een planeet. Uit onderzoek blijkt dat ze op eenzelfde manier roteert en dezelfde samenstelling heeft als onze Aarde.’

Hoewel hij van nature eerder bescheiden en schuchter was, stond de man nu recht, spreidde theatraal de armen en zei met luide stem:

‘IK HEB PLANEET B GEVONDEN.’

Er werd een team met ervaren wetenschappers, academici, technici en politici aller landen samengesteld onder supervisie van de man – ondertussen verheven tot de adelstand, we noemen hem voortaan ‘de Baron’ – om mee te werken aan het Ultieme Project, wat het voortbestaan van de Menselijke Soort zou kunnen garanderen: in eerste instantie, de exploratie van Planeet B.

Over exploitatie werd nog niet luidop gepraat, maar er waren

al enkele internationale bedrijven die hier wel brood in zagen. Er werd een immens omgekeerd dubbel spiraalvormig ruimtetuig met uitschuifbare poten zowel boven- als onderaan gebouwd, The Spiral Trap. Via een uitgekiend systeem van mobiele platforms kon het hele gevaarte op korte tijd grote afstanden afleggen op Planeet B. Het bood plaats aan een bemanning van 128 mannen én 128 vrouwen. Wie ook maar een beetje een notie van wiskundige berekeningen had, wist dat het niet de bedoeling was dat ze – indien er leven mogelijk was op Planeet B – zouden terugkeren naar de Aarde, maar dat ze ginds voor nageslacht zouden gaan zorgen. De bemanning bestond uitsluitend uit vrijwilligers en werd streng geselecteerd. Er was voldoende zuurstof en voedsel aan boord om het meerdere jaren vol te houden.

Het plan om het tuig ginder te krijgen was even simpel als geniaal.

Er werd in het geheim reeds lang geëxperimenteerd met antizwaartekracht, gebruik makend van donkere energie. Dit was het ideale moment om het in de praktijk te brengen.

De Spiral Trap zou niet afgevuurd worden naar de verre planeet, maar de planeet simpelweg afwachten. Terwijl de Aarde zijn baan rond de zon voortzette, kwam Planeet B dichtbij en na 183 dagen (een half jaar, een halve omwenteling rond de Zon) zou er contact zijn, zo werd berekend.

Met een luide ‘SJWOEFFF’ verdween de laatste strohalm van de mensheid eerst uit het zicht, daarna uit de atmosfeer.

De communicatie met het ruimteschip verliep vlekkeloos, ze stonden voortdurend in contact met het thuisfront.

Aan boord verliepen de eerste dagen wat stroef, de onzekere

toekomst – hoewel allen wisten hoe die er kon uitzien – had een zekere impact op het moreel. Wat als de berekeningen fout bleken en ze eeuwig in de ruimte zouden blijven rondcirkelen? Wat als de waarnemingen omtrent de levensvatbaarheid op Planeet B niet correct waren?

Na twee weken kreeg de bemanning de stem van de Baron te horen.

‘Goedemiddag, mijne dames en heren van The Spiral Trap. Als ik juist geïnformeerd ben, wordt het commando vandaag gevoerd door commandant PN-24085. Kan u dit bevestigen?’

‘Kuch... kuch... ja, dat klopt. Daar spreekt u mee.’

‘Goedemiddag, commandant. Over enkele ogenblikken is er de eerste mijlpaal in de expeditie. Ik zou u willen vragen het bevel te geven de lenzen te richten op volgende coördinaten: N-539-TJSB-065.’

De commandant gaf het bevel en enkele ogenblikken later waren alle aanwezigen op de commandobrug getuige van een adembenemend spektakel: langzaam ontwaarden ze de eerste contouren van Planeet B, glijdend voorbij de zon. Uitbundig gejuich aan boord alsook op de Aarde. Iedereen feliciteerde iedereen, de Baron glimlachte zichtbaar tevreden.

Enkele minuten later werd hij geroepen door een van zijn vaste medewerkers: ‘Kom vlug naar het Planetarium. Ik denk dat u dit zal willen zien.’

Het was minuscuul, maar naast de Zon merkten de geleerden een stip op diametraal tegenover The Spiral Trap en ze bewoog met dezelfde snelheid. Beter gezegd: ze bleef net zo als het ruimtestation hangen, het was de Aarde die naderde.

Bijna een half jaar later – ongeveer op hetzelfde moment dat The Spiral Trap voet zette op Planeet B – had een Aardse delegatie onder leiding van (alweer) de Baron als eerste contact met buitenaards leven.

Op een verlaten vlakte was een driezijdig prisma terechtgekomen.

Er was geen deur opengegaan, maar plots stonden enkele wezens voor de vreemde constructie. Ze zagen er bijna uit als mensen, op enkele kenmerken na. Hun ogen en neusvleugels waren beduidend groter en hun wenkbrauwen waren bij allen meer uitgesproken dan bij Aardlingen.

‘Begrijpt u mij?’ probeerde de Baron.

Een van hen kwam nader en strekte de armen.

‘Godzijdank, jullie begrijpen ons ook... Wij hangen al een half jaar in een baan rond de zon op zoek naar deze plaats, naar Planeet C.’

TROVIANADO

‘EUREKA!’

In bad gezeten maakte een Griekse wiskundige zich met deze uitroep iets meer dan tweeduizend jaar geleden onsterfelijk, maar waarschijnlijk bevatte hij op dat moment het tijdloze van zijn ingeving niet.

Joachim Bonus daarentegen wist heel goed dat zijn plotse inval aan het geniale grensde. Hij lag echter niet uitgestrekt in bad, maar stond met ingezeept lichaam onder de douche. Hij was zich ten volle bewust van dit – zo zou later wel blijken – historisch analoog moment en besloot net zo lang onder de stromende stralen te blijven staan tot hij een uitroep had bedacht die hem eeuwige roem zou brengen. Waterver-spilling of niet.

‘TROVIANADO!’ Net op tijd, want hij zat bijna door de voorraad warm water heen.

‘TROVIANADO!’ Deze uitroep zal voortaan gelinkt worden aan Joachim Bonus en zijn even eenvoudig als geniaal plan om de grootste bekommernis van zijn generatie op te lossen: het stijgende waterpeil van zeeën en oceanen, een rechtstreeks gevolg van de opwarming van de planeet. Hij zou slaan daar waar zijn achterneef de Baron jammerlijk gefaald had, met name het redden van alle leven op aarde.

‘TROVIANADO!’ Hij moest er zelf nog een beetje aan wennen.

Hoewel hij diep doordrongen was van de hoogdringendheid om actie te ondernemen en initiatieven te ontwikkelen, besloot Joachim Bonus eerst rustig te ontbijten. Het

redden van de wereld kon wel nog even wachten. Hij was in een uitzonderlijk goede luim. Een uitgebreid ontbijt had hij wel verdiend, vond hij. Hierna zou het big business worden: interviews en lezingen geven, commissies samenstellen en voorzitten, werkvergaderingen inplannen en leiden... Wie weet of hij in de nabije toekomst nog eens ongestoord zou kunnen ontbijten.

Hoopvol maar tegen beter weten in opende hij de koelkast. Geen spek, geen eieren, geen orange marmelade, niet eens boter. En hoewel hij zijn briljante inval echt wel zo vlug mogelijk wereldkundig wilde maken, had hij ook echt wel zin in een lekker ontbijtje. Over een klein half uur ging de supermarkt om de hoek open. Ik kan maar best meteen de voorraadkamer aanvullen, dacht hij.

De twee goedgevulde zakken – aan elke hand één – beperkten zijn mobiliteit toen hij neuriënd de supermarkt uit wandelde. Ongeveer gelijktijdig ontving Felix Togan een bericht op zijn mobieltje dat hem vrolijk stemde. In een zwoele euforie reed hij niet al te snel maar ook niet al te oplettend over de parking van de supermarkt. Ja, hij merkte Joachim Bonus te laat op. En ja, zijn wagen stopte bruusk, maar raakte de voetganger niet, zoals hij zich maanden en jaren later zou blijven verdedigen. Wel schrok de voetganger hevig. Door de ongelijke verdeling van het gewicht in zijn boodschappentassen moest Joachim Bonus molenwiekend zijn evenwicht zoeken. Een bokaal witte bonen in tomatensaus werd daarbij uit één zak gekatapulteerd en viel op de grond. Wonderlijk genoeg bleef hij heel. Geconfronteerd met nieuwe evenwichtsstructuren viel Joachim zelf ook op de grond, de slaap eerst – op de bokaal witte bonen in tomatensaus. Nog voor iemand de hulpdiensten had kunnen bellen, was Joachim Bonus overleden.

Over zijn ronduit briljant plan om het stijgende waterpeil te-
gen te gaan, werd nooit meer iets vernomen.

Aldus geschiedde in dit universum.

Maar er bestaan natuurlijk meerdere parallele universums en mij is het voorrecht verleend om tussen enkele daarvan te reizen. Waarom uitgerekend ik op het eerste gezicht vrijelijk heen-en-weer kan reizen als een toerist op een hop-on hop-off, is mij vooralsnog niet duidelijk, maar ik ben graag bereid u deelgenoot te maken van mijn ontdekkingen betreffende deze historie.

Uiteraard bestaat er een wereld waarin Felix Togan het verheugende nieuws niét vernam op het moment dat Joachim Bonus de supermarkt verliet, omdat hij (Felix dus) de vorige avond vergeten was om zijn mobieltje op te laden. Voor hem was het een vrij banale voormiddag, tot later diezelfde dag, toen hij met zijn blijdschap geen blijf wist, maar dit doet (momenteel even) niets ter zake betreffende het geniale idee van de protagonist van dit verhaal.

Het ontbijt dat Joachim voor zichzelf had bereid, smaakte hem slechts deels. In zijn opwindning had hij het vuur te fel gezet en het spek brandde aan, wat de gevoelig ingestelde rookdetector activeerde en een hels lawaai produceerde. De koffie was slap en de toast brandde ook al aan (met nogmaals een loeiende rookdetector). Dit was het signaal voor Joachim Bonus om het ontbijt waar hij zo naar had uitgekeken toch maar aan zich voorbij te laten gaan.

Hij belde zijn beroemde doch gesjeesde achterneef en verkreeg het gebruik van de perszaal van de universiteit. Of hij al een tipje van de sluier wilde oplichten? Afspraak vanavond om 18:00.

‘Geachte dames en heren...’ Hij stond op en hief de armen in de lucht en stootte daarbij bijna zijn glas water om. De aandacht werd echter getrokken door wat naast dat glas water stond, aan het oog onttrokken door een doek.

‘TROVIANADO!’ en hij verwijderde het doek.

Wat volgde was een nauwkeurige, technische uiteenzetting van zijn ambitieuze plan. De aanwezigen waren met stomheid geslagen over zoveel spitsvondig inzicht. Nog voor de dag om was, hadden de regeringsleiders van alle grootmachten ter wereld hun steun toegezegd, financieel én logistiek.

De werken waren een groot succes: op korte tijd werd een halt toegeroepen aan de stijging van het waterpeil en werd Joachim Bonus op zijn beurt in de adelstand verheven. Voortaan was hij Burggraaf, waarmee hij zijn neef, de Baron, de loef afstak.

Joachim Bonus ontviel ons enkele dagen voor zijn 94ste verjaardag. Hij was van plan geweest een heerlijk ontbijt te maken (dat was al lang geleden, vond hij): eieren met spek en witte bonen in tomatensaus. Maar de bokaal met witte bonen die hij uit de kast wilde nemen, ontglipte hem. Hij verloor het evenwicht en viel met de slaap op de bokaal.

Verdorie, hoor ik u nu denken, waarom kan ik niet in dat universum leven? En wat is toch dat geniale doch eenvoudige plan?

Wat zat er verborgen onder dat doek, want ik denk dat daar de sleutel tot de oplossing ligt... Toe, vertel het ons.

Welnu, ik zal u kond doen uit een ander universum en de draad weer oppikken wanneer Joachim Bonus met veel gevoel voor dramatiek in een flukse beweging het doek weghaalt.

De zwijgende aanwezigen keken naar een middelgrote glazen bokaal die half gevuld was met wat eruitzag als zand en tot op drie centimeter van de rand gevuld met water. Aan de buitenkant van de bokaal waren verticale markeringen aangebracht, om de centimeter één.

‘Ik wil jullie graag uitnodigen tot een denkoefening. Wees zo goed om mij erin te volgen,’ stak Joachim Bonus van wal. ‘Ik ben geen goochelaar die trucjes komt uithalen – geloof me, ik ben nooit ernstiger geweest dan op dit eigenste ogenblik – maar ik zou wel graag in interactie gaan met jullie.’

‘Stel dat ik het waterpeil in deze bokaal wil laten zakken, wat moet ik doen?’ Hij zweeg en keek de zaal in.

‘Er wat water uitgieten, natuurlijk’, grapte iemand vanop de eerste rij.

Zonder hem aan te kijken, antwoordde Joachim Bonus: ‘Onmogelijk, dat lukt niet. Er bestaat een andere manier. Niemand?’

Helemaal achterin de zaal stak iemand een hand op. Joachim gebaarde hem dat hij het woord had. ‘Het zand eruit halen,’ zei de man.

‘Dat is het!’ riep Joachim Bonus. ‘Dat is de oplossing. We halen in grote hoeveelheden zand uit de zeeën en oceanen, elk land dat aan open water grenst, moet meedoen.’

‘Wat gaan we doen met het zand dat we bovenhalen? Kas-

telen bouwen?’ De grapjas op de eerste rij was niet helemaal overtuigd.

‘Volgens voorzichtige ramingen zijn er tussen de twintig- en de dertigduizend soorten zand. Het is uiterst belangrijk dat we de verschillende variëteiten in kaart brengen, zodat we optimaal gebruik kunnen maken van hun specifieke eigenschappen. Ik denk aan constructiemateriaal, bijvoorbeeld als onderlaag van asfalt, het is waterdoorlatend – dus moeten we uitzoeken welke soorten geschikt zijn voor de landbouw, in de waterzuivering, om glas te maken, als schoonmaakmiddel, ...’

Dankzij de hoogtechnologische communicatiemiddelen van het universum waarin deze Joachim leefde, verspreidde zijn idee zich razendsnel. De weinige staten die voorbehoud lieten optekenen, gingen onder druk van hun handelspartners overstag. De wereld was rijp voor operatie TROVIANADO. Voor het eerst in de geschiedenis van de mensheid was er sprake van een spontane golf van solidariteit over alle landsgrenzen heen, samen zouden ze dit aankunnen, het enthousiasme werkte aanstekelijk.

Eerlijkheid gebiedt me te vertellen dat een groepje dissidente milieuactivisten, de Waddifs, wees op de mogelijk dramatische gevolgen voor de maritieme fauna en flora. Maar hun protest verdronk in de algemeen heersende HOERA-sfeer. Bovendien lieten de eerste positieve resultaten niet op zich wachten: het waterpeil was nog minder snel gestegen dan de meest optimistische prognoses hadden berekend. Het was maar een kwestie van tijd voor het zeeniveau zou beginnen te zakken.

Dat gebeurde nóg eerder dan verwacht. Het gebeurde ook aan een veel sneller tempo dan verwacht. Wat men ook had

verwacht, was dat ze het waterpeil zelf zouden kunnen bepalen, simpelweg door de graafwerken te stoppen. Om een onverklaarbare reden was dit niet het geval. Het water bleef maar zakken, of er gegraven werd of niet. Men deed een beroep op een maritiem deskundige met wereldfaam. U herkent ongetwijfeld Felix Togan, die een tijdje geleden telefonisch verblijd werd met bijzonder heuglijk nieuws (maar dit doet nu even niets ter zake). Na enkele dagen onderzoek, kon hij slechts bevestigen wat sommigen reeds vermoedden: er zat een gat in de zeebodem en het water sijpelde in de aarde. 'Geen reden tot ongerustheid, laat staan paniek,' meende Joachim Bonus. 'Zodra het waterpeil ter hoogte van dat gegraven gat komt, stopt ook het zakken.'

In een ander universum was dat misschien het geval geweest, maar niet in deze wereld.

In deze wereld drong het water dieper binnen dan voorspeld, tot op een diepte dat het zo heet werd dat het omgezet werd in stoom. Gedurende enkele dagen waren er massaal veel vulkaanuitbarstingen, ook in gebieden die voorheen geen vulkanen hadden.

Nog voor de week om was, barstte de planeet uit haar voegen. Letterlijk.

SMAAKTWIST

‘Veel smaak zit er precies niet in.’

Het was half september in het jaar waarin de nieuwe druivenranken voor het eerst vruchten gaven.

De eerste rijpe tros werd de vinoloog ter beoordeling voorgeschiedeld. Hij keurde de dikte door zachtjes op een enkele druif te duwen, hield vervolgens de vrucht tegen het licht alvorens ze in de mond te nemen en er behoedzaam op te kauwen.

Toen hij zijn opmerking maakte, begonnen sirenes te loeien en viel een stalen hek voor de toegangsdeur van de proefruimte. De vinoloog werd uit zijn functie ontheven en in afzondering geplaatst. De man werd duidelijk getroffen door de mysterieuze infectieziekte die in opmars was.

Eerherstel kwam er toen bleek dat het geen Grand Cru-jaar werd.

ROKER-AF

Voilà, dit was de laatste.

(drukt sigaret uit in asbak)

Ik ben vanaf dit eigenste moment officieel gestopt met roken, ik ben roker-af.

Even tellen... er zitten nog 12 sigaretten in dit pakje. Ik leg het hier op tafel, de eerste die langskomt mag ze hebben. De eerste roker, moet ik eigenlijk zeggen, want een niet-roker zoals ikzelf zal hier niets mee zijn.

Ik moet eerlijk toegeven dat ik wel graag rookte – ik mis het nu al een beetje.

Het inhaleren, diep, tot je longen lijken te verschroeien en dan het uitblazen van de rook, af en toe eens door de neus om me een stier te voelen. Of eerder een buffel, geen stier, want een stier associeer ik met bruut geweld en agressiviteit en zo ben ik niet.

Een buffel daarentegen associeer ik eerder met passief gedoogbeleid – alles lijkt OK voor de buffel, ijzige kalmte. Kijk me hier chill te staan herkauwen met mijn enkels in het water. Nu zullen er wel gevallen bekend zijn waar buffels eens een mindere dag hebben of dat iets hen wat op de heupen werkt en dat ze een kleine stoot uitdelen of misschien een minder kleine stoot.

Zo ook met niet-rokers zoals mezelf. Ik vind het sterk dat we in moeilijke omstandigheden onze cool kunnen bewaren en geen woedeaanval krijgen omdat we effe nood hebben aan teer en nicotine. Zen-masters, zo zijn we.

Ik ben niet-roker geworden om meerdere redenen, maar de belangrijkste is wel om mijn vrouw te bewijzen dat roken

niets te maken heeft met mijn gesnurk dat haar wakker houdt. Ze staan totaal los van elkaar, zo zeker als het feit dat ik roker-af ben.

Mijn gesnurk heeft te maken met mijn overgewicht. Als net gestopte roker zal ik – ik ben geen uitzondering – binnen de kortste keren afkickverschijnselen vertonen en mijn verslaving willen compenseren door overmatig en veelvuldig te beginnen eten. Hoe vettiger, hoe prettiger. Het zou me niet verbazen dat ik tot een kwart zal bijkomen. Wat zal dát dan niet doen aan mijn gesnurk...

Dat zal haar leren mij te laten stoppen met roken.

JUSTIN CASE: DE TANYA-TRANT

‘Telkens Tanya iets leest of vertelt, frunnikt haar rechterhand aan de linker, enkele centimeters voor haar lichaam uit. Steeds denk ik dan: nu breekt ze een vinger of twee.

Maar vandaag diste ze een verhaal op over de geur van een natte hond in de carpoolwagen van haar bazin en de slappe lach op de achterbank en... dit keer bleven haar vingers rustig en ijsig kalm. Toen wist ik dat ze aan het jokken was en ik weet niet waarom. Kan u mij helpen?’

Mijn naam is Justin Case en ik ben privédetective.

Bovenstaande monoloog is een mooi voorbeeld van een intakegesprek met een achterdochtige echtgenoot, al of niet terecht. Doorgaans is er niets aan de hand en is een plotse verandering in gedragingen perfect te verklaren. In het geval van Tanya was het een nieuwe job die deze kleine wijzigingen in haar manier van doen teweegbracht. Niets om u zorgen om te maken.

Tenminste... dat was wat ik haar man vertelde.

SCHROOM

Er kan nooit meer sprake zijn van enige schroom tussen twee personen zodra een van beiden tegen de ander zegt dat hij/zij zijn/haar nieuwe sjaal spuuglelijk vindt.

DE EERSTE KEER

Het was alweer even geleden dat ik iets voor het eerst mee-maakte, maar gisteren kwam het er dan nog eens van. Door-gaans houd ik mij ver van gewilde nieuwe ervaringen of wandel er in een brede bocht omheen. Met het verstrijken der jaren treedt een zekere behoedzaamheid op, moet u weten. Dat verhaal over die inline-skates heeft u nog van mij tegoed.

Gisteren was ik voor het eerst de eerste in onze straat die zijn afvalbak buiten zette. Doorgaans bedenk ik pas tijdens het late journaal dat er de volgende dag ophaling is en moet ik nog vlug oude kranten en tijdschriften verzamelen en de kleine prullenbakken ledigen. Maar gisteren had ik alles keurig op tijd in orde gebracht. Er was immers een muziekvoorstelling die ik onder geen beding wilde missen in de hoofdstad. Bij het buitenstappen van onze woonst, afvalbak voor me uit duwend, keek ik als naar gewoonte eerst links, in de richting van de negen alleenstaande woningen alvorens rechts te kijken, richting de zevenentwintig rijwoningen waarvan de onze de eerste in die rij is. Geen afvalbakken te bespeuren, het was nooit eerder voorgevallen. Even meende ik me van week vergist te hebben, want de stedelijke ophaal-dienst komt maar om de andere week. Ik opende het deksel en zag dat hij even gevuld was als bij andere gelegenheden, dus qua week zat ik al goed. Ook de dag was correct, want op die dag krijg ik sinds jaar en dag een weekblad toegestuurd dat ik hooguit eens doorblader en waarvan ik steeds vergeet het abonnement op te zeggen.

Nee, ik was wel degelijk de allereerste. Even overwoog ik te

blijven wachten tot een buurman als tweede zijn afvalbak op de stoep kwam zetten om hem dan toe te roepen: 'Van-daag was ik de eerste. Voor het eerst.' Ik besloot het maar zo te laten. Wie weet hechtte die man (of vrouw, je weet maar nooit) er wel belang aan eerste te zijn. Het zou niet netjes van mij geweest zijn die persoon hiermee te confronteren en misschien wel te krenken in diens trots.

En het onbewust krenken van een buur, dat zou niet mijn allereerste keer zijn. Ook dat verhaal heeft u nog van mij te-goed.

ZIN

‘Heb je zin?’
‘Ik heb altijd zin.’
‘Dat heb ik al gemerkt.’
‘Waarom vraag je het dan?’
‘Wel, omdat je gisteren al...’
‘En misschien daarom vandaag niet?’
‘Had gekund.’
‘Ken je mij niet beter?’
‘Blijkbaar niet.’
‘Komt er nog wat van?’
‘Ben je gehaast?’
‘Jij begon erover, dus vooruit.’
‘Weet je het zeker?’
‘Jaaaaa, hou op met talmen.’
‘Hetzelfde als anders?’
‘Ja, liefst wel.’
‘Het hoeft niet steeds hetzelfde.’
‘Ik vind het fijn zo.’
‘Ik vind je een zonderling.’
‘Omdat ik het zo wil?’
‘Anderen kiezen voor variatie.’
‘Ken je veel anderen?’
‘Toch enkelen.’
‘Hebben ze smaak?’
‘Andere dan jij. Heb je geld bij?’
‘Maak maar je geen zorgen.’
‘Vooruit dan maar. Bestel.’
‘Twee bollen vanille, alstublieft. In een hoorntje.’

PLATERO EN IK: DE SINAASAPPELBOOM

Ik heb het gezien, Platero.

Ik weet ook waarom je zo hard met je flank tegen de sinaasappelboom duwde zodat alle rijpe sinaasappels eraf vielen. De jonge Pablito was in de buurt, is het niet? Je weet vast nog hoe hij zijn vader vergezelde om al onze paarden te beslaan, maar nooit vergat jou een malse wortel te geven, waarna ik hem op jouw rug zette om een ritje te maken.

Het zullen harde tijden zijn voor Pablito en zijn moeder. Een klapband in de bocht van die gevaarlijke afdaling, zijn vader had geen schijn van kans. Ik hoop maar dat hij enkele sinaasappels in zijn ransel heeft gestopt en meegenomen naar huis. Goed gedaan, Platero, mijn donzige vriend.

KIEK

De kinderen hadden duidelijk zin in de uitstap naar de zoo. Zelf was Wilhelm er geen voorstander van dieren uit hun habitat te halen om ze dan in kooien op te sluiten. Zijn vrouw had er echter op aangedrongen: ‘Doe eens iets samen met jouw gezin – je zit alle dagen of met de neus in je boeken of opgesloten in je labo proeven uit te voeren.’

Wilhelm had zich zelfs laten overhalen om bij de ingang te poseren voor een familiefoto die ze dan ’s avonds, uiteraard mits een milde bijdrage, bij de uitgang konden ophalen.

Gelukkig toont het niet hoe ik me vanbinnen voel, dacht hij.

‘Op welke naam?’ wilde de fotograaf weten.

‘De familie Röntgen,’ antwoordde zijn vrouw.

VOLG DE GIDS: DE SCHRIJVER

In deze op het eerste gezicht vrij anonieme straat woonde in huisnummer 42 een tijdlang Guillaume Chevalier, volgens sommigen 's lands meest onderschatte schrijver, vooral bekend om zijn korte gedichten en experimentele proza.

Wat weinigen weten is dat hij verzot was op schrijven op enveloppen. Niet zomaar enveloppen, maar die met een adresraampje, die u krijgt bij rekeningen of facturen. Hij was er zo tuk op dat hij bewust rekeningen en facturen niet betaalde, wetende dat hij een eerste, tweede en soms ook derde aanmaning zou krijgen, telkens mooi verstuurd in een adresraamenveloppe.

Helaas kreeg hij hierdoor enkele keren een deurwaarder over de vloer en moest hij zijn literaire activiteiten terugschroeven en uit werken gaan om zijn schulden te kunnen betalen.

JULES, JIMMY EN VINCENT IN HET POSTKANTOOR

Het was jaren geleden dat Jules nog in het postkantoor was geweest. Doorgaans leverde de postbode zijn pakjes bij de burens, maar deze keer blijkbaar niet. Hij herinnerde zich echter niet recent iets besteld te hebben. Vermoedelijk iets dat hij lang geleden bestelde, maar uit het oog verloren was. Tijdelijk uit voorraad, verkeerd verstuurd, ... wie zal het zeggen. Jammer dat ik vandaag niet jarig ben, dacht hij, anders had ik mezelf een verrassingsgeschenk gegeven.

Zou er rond het middaguur steeds, zoals nu, maar één loket open zijn? Die mensen hebben natuurlijk ook recht op een middagpauze, beseftte hij, maar voor mensen met een middagpauze is dit natuurlijk het uitgelezen moment om naar het postkantoor te gaan om er, zoals hij, een mysterieus pakje af te halen.

Een ticketdispenser, dat was nieuw voor hem. Hij kende het uiteraard van bij de groenteboer en bakker op de markt, maar – en hieruit blijkt hoelang het geleden was dat hij er was – in het postkantoor was het nieuw voor hem. Een goed idee, vond hij. Nooit meer aanschuiven aan de verkeerde rij.

TICKET 42.

Ze waren nu bezig met ticket 40, dus veel kans dat het vlotjes zou verlopen.

PING, de volgende.

Dat ging lekker.

Nummer 40 verwijderde zich van de balie en scheurde onderwijl een pistachegroene verpakking van wat klaarblijkelijk een boek was. De man nam plaats aan het tafeltje waar

je formulieren voor aangetekende zendingen kon invullen en begon in het boek te bladeren tot hij bij een bepaalde bladzijde duidelijk begon te lezen.

PING, de beurt aan Jules.

‘Goedemiddag. Ik kom een pakje halen. Doorgaans levert de postbode bij de burens, maar deze keer...’

‘Mag ik uw bewijs?’

De loketbediende stond op, ging even achter de hoek en kwam terug met een pistachegroen pakje met de afmetingen van een boek.

‘U bent al de derde vandaag met zo’n pak. Jullie zouden een club moeten beginnen. Nog één en jullie kunnen kaarten. Handtekening, alstublieft.’

Jules draaide zich om, ticket 41 zat ook aan het tafeltje in hetzelfde boek te bladeren.

Jules verwijderde de verpakking. *VOOR EVEN. VOOR NU. MAAR OOK: VOOR ALTIJD. (Ontmoetingen die blijven)* van Guillaume Chevalier.

Hij keek in de inhoudsopgave.

Pagina 42 – ‘Jules, Jimmy en Vincent in het postkantoor’

Hij begon te lezen:

‘Het was jaren geleden dat Jimmy nog in het postkantoor was geweest. Pakjes sturen of ontvangen deed hij niet. Waarom de postbode niet had aangebeld was hem een raadsel.

Eén armetierig loket was er maar open. Gelukkig was hij meteen aan de beurt.

– Er moet hier iets voor mij liggen.

En hij gooide het bewijsje op de toonbank. De loketbediende bekeek het eerst om dan langzaam de ogen op te richten.

– Heeft u een ticket genomen?

- Ticket?
- Ja, een volgticket, uit de dispenser.
- Er is hier niemand.
- Regels zijn regels.

Mokkend keerde Jimmy terug naar de ingang en nam er een ticket. Nummer 41.

PING! Nummer 40.

Verdomme, er was ondertussen iemand binnengekomen. Hopelijk enkel maar voor wat postzegels. Lap, de postman moest blijkbaar iets halen, hij zag 'm niet meer. Het leek een eeuwigheid te duren voor hij terugkwam.

PING! Nummer 41.

- Ah! Ticketje genomen?
- Ja, nummer 41. Blij nu?
- Sorry, hé. Regels z--
- Zijn regels. Ja, ik weet het. Dat heeft u al gezegd.
- Mag ik nog eens uw bewijsje zien?
- Hier.
- Oh – dat ligt achteraan. Ik haal het even.

Jimmy verdacht er de postbeambte van langer dan strikt noodzakelijk weg te blijven. Ocharme wie nog na hem kwam. Hoewel, het viel wel mee, nog één persoon.

- Kan u hier eens tekenen?

Een pistachegroen pak, vermoedelijk een boek. Jimmy wrikte het papier los.

VOOR EVEN. VOOR NU. MAAR OOK: VOOR ALTIJD. (*Ontmoetingen die bijblijven*) van Guillaume Chevalier. Hij nam plaats aan het tafeltje waar men formulieren voor aangetekende zendingen kon invullen – recht tegenover de man met ticket 40. Jimmy bladerde even in het boek en hield halt bij pagina 41: 'Jimmy, Vincent en Jules in het postkantoor.'

Hij begon te lezen:

‘Het was jaren geleden dat Vincent nog voet had gezet in een postkantoor. Hij had immers een postbus gehuurd. Vreemd dat hij hier moest zijn. Een vergissing, vermoedde hij.

Vóór hem was er een discussie tussen de postbediende en een klant die duidelijk over zijn toeren dreigde te gaan. Daarvoor alleen al had hij die postbus gehuurd.

PING

Nummer 40 – dat was hij.

- Goedendag, ik kom iets halen. Dit is mijn bewijsje.
- Dank u. Ik haal het even voor u.

Niet veel later kwam de man terug, pakje onder de arm.

- Hier even tekenen, alstublieft. Daar is een pen.

Vincent haalde de pistachegroene verpakking weg. Een boek. *VOOR EVEN. VOOR NU. MAAR OOK: VOOR ALTIJD. (Ontmoetingen die bijblijven)* van Guillaume Chevalier. Hij glimlachte. Wat was het lang geleden dat hij zijn schoolmakker had gezien. Vincent ging aan het tafeltje zitten waar men formulieren voor aangetekende zendingen invulde en bladerde het boek door. Hij hield halt bij pagina 40: ‘Vincent, Jules en Jimmy in het postkantoor’ en begon te lezen.’

DROMEN ELEKTRISCHE WAGENS VAN STRANDVAKANTIES ?

Is alles ingepakt?

Ja, ik denk het.

Wil ik nog eens rondgaan?

Ik heb alles twee keer nagekeken, maar als je helemaal zeker wil zijn...

Nee, ik vertrouw je.

Zullen we dan inladen?

Is de auto opgeladen?

Ik weet het niet, heb jij dat niet gedaan?

Hoe kan ik nu weten dat hij opgeladen moest worden?

Schat, als jij me niet zegt op te laden, dan doe ik dat niet.

Jij hebt ermee gereden, je had het toch moeten weten.

Ik heb er niet meer aan gedacht. Sorry.

Hebben we nog genoeg om thuis te geraken?

Nee, ik vrees van niet.

En wat nu?

We kunnen natuurlijk nog een extra nachtje blijven.

Zullen we dat dan maar doen?

SIBLINGS

‘Stop ermee, zus. Mama en papa zijn er niet en kunnen je dus niet eens horen en er is niemand anders in de buurt. We zijn hier alleen: het is gewoon jij en ik. Hou dus maar op met te doen alsof. Je maakt jezelf hopeloos belachelijk... alweer. Een beetje aandacht aan het zoeken? Je bent een behoorlijk slechte actrice, weet je. Stop maar met te doen alsof je kramp hebt, want die heb je niet. Ik wacht, juffie. Niemand zal je geloven, hoor. Nu ik erover nadenk: je gleed uit, ik heb je helemaal niet in het zwembad geduwd. Je kunt je hoofd zo lang onder water houden als je maar wil. Je doet maar, het laat me koud.’

HET NIEUWSTE MOMENT VAN DE WAARHEID

Een man schuift aan bij het loket van het postkantoor van het dorp waar hij net is komen wonen.

Het is een klein postkantoor want het heeft slechts één loket.

Hij telt drie personen voor zich.

Vooreerst een vrouw die net bediend werd en aanstalten maakt te vertrekken, maar eerst de twee anderen uitbundig begroet.

Er komt een dag waarop ook ik zal begroet worden in het postkantoor, bedenkt de man, het is slechts een kwestie van tijd vooraleer ik met mijn dorpsgenoten kennis zal maken.

Of zal ik voor hen toch steeds die buitenstaander blijven en mij tevreden moeten stellen met een beleefde doch schuchtere en bescheiden hoofdknik?

Nu is het de beurt aan een man, niet echt jong meer, maar hij zou zich beledigd voelen indien hij hier omschreven werd als 'oud'. Hij vraagt naar een speciale uitgave van postzegels met afbeeldingen van het dorp. Een filatelist in een postkantoor, hoe groot is de kans, bedenkt de nieuwkomer en moet bijna glimlachen om zijn vondst.

Op dat moment ziet hij HAAR!

HAAR is de jonge vrouw achter het loket. Een mooie jonge vrouw, althans dat is de mening van de nieuwkomer. Op slag wordt hij bevangen door een gevoel dat hij later zal omschrijven als instant-verliefdheid. Hij weet op dat moment niet of hij ooit de moed zal kunnen opbrengen haar dit te vertellen – het eerste sociale contact leggen, weet hij uit ervaring, is niet zijn beste eigenschap, hetgeen hem al op eerdere Momenten van de Waarheid lelijk parten heeft gespeeld. Hij bidt tot

alle goden waar hij al ooit heeft over gehoord dat de man van halfbelegen leeftijd zijn tijd neemt en de postzegels aan een nauwkeurig onderzoek onderwerpt. Op die manier kan hij alle gelaatstrekken van de loketbediende observeren.

Hoe is het mogelijk dat zijn aandacht bij binnenkomst niet meteen werd getrokken door haar dikke golvende rode krullen, enkele lokken over haar schouders gedrapeerd? Ze heeft een melkwitte huid waar hij enige lichte sproetjes rond en op haar gave neus vermoedt. Kleine kuiltjes in haar wangen vormen een haaks verlengde van de zachte streep die haar glanzende lippen vormen. Wenkbrauwen vallen hem op dat moment amper op, omdat hij gefascineerd is door haar groengrijze ogen.

De filatelist koestert zijn trofee en verlaat het postkantoor.

Nog één persoon, een eerder onverzorgde vrouw. De nieuwkomer meende al een rottende geur op te merken, maar wist niet of dit te wijten was aan een gebrek aan hygiëne of een overdaad aan goedkope alcohol. Ze wil betalingen doen voor haar oude moeder, maar deze heeft geen rekening bij dit kantoor, ze wil overschrijvingsformulieren, maar die moeten besteld worden (zegt de mooie jonge vrouw), neen, dat kan even duren, ja, ik wil, dat is mogelijk, bla bla bla... hij volgt het gesprek niet meer.

Achter zich hoort hij de deur openen, gevolgd door een stevige 'Goedemiddag'. Zowel de jonge vrouw als mevrouw De Geur beantwoorden de groet – de jonge vrouw zelfs zonder op te kijken van haar bezigheden. Hij murmelt enkele woorden die de indruk kunnen wekken dat hij teruggroet.

Hier zit 'm de kneep in het dorp, bedenkt hij: een eenvoudige groet, telkenmale en overal uitgesproken. Bij de bakker, in de kruidenierszaak, bij de apotheker, in het postkantoor waar ik nu aan de beurt ben.

Stilzwijgend overhandigt hij de bruine enveloppe die zijn grootste schat bevat. Ze weegt deze en zegt dat het beschouwd wordt als een pakket. Hij trekt de schouders op alsof hij wil zeggen: niets aan te doen, dan is dat maar zo. Meerdere tarieven mogelijk: een normale bestelling of (dubbel in prijs) per spoed met mogelijkheid tot traceren van het pakket (bijna het drievoud). Hij twijfelt even, wil niet de indruk wekken een vrek te zijn en besluit de express-formule te kiezen. Ze bekijkt aandachtig het adres en onze verliefde nieuwkomer ondergaat een metamorfose...

- Ja, u heeft dat goed gezien: het is bestemd voor het sciencefictionmagazine *La Suprême Dimension*. Mijn naam zal u waarschijnlijk niet bekend in de oren klinken, maar ik ben schrijver van sciencefictionverhalen. Niet zomaar banale verhalen over enge ruimtewezens of verre planeten, maar verhalen die in een nabije toekomst werkelijkheid worden. Neem nu het verhaal dat ik u net overhandigde:

HET NIEUWSTE MOMENT VAN DE WAARHEID

Een man schuift aan bij het loket van het postkantoor van het dorp waar hij net is komen wonen.

Het is een klein postkantoor want het heeft slechts één loket.

Hij telt drie personen voor zich.

Vooreerst een vrouw die net bediend werd en aanstalten maakt te vertrekken, maar eerst de twee anderen uitbu--

DE NIEUWE ZAKELIJKHEID

‘Goedemorgen.’

‘Goedemorgen. Wat mag het zijn?’

‘Een Kilolitermetergram, alstublieft.’

‘Welke smaak mag het zijn?’

‘Oh... komen die nu ook al in smaakjes?’

‘Ja, momenteel zijn er nog maar twee: Elementen en Emoties. En de Natuur, natuurlijk.’ *(klein lachje)*

‘Het is toch zonder toevoegingen, mag ik hopen?’

‘Ik heb eens op de verpakking gekeken en er is nergens een melding van toegevoegde Seconden of Minuten.’

‘Hmmm, ik denk dat ik er van elk eentje zal nemen, om eens uit te proberen.’

‘Ze komen in handige anderhalve flessen.’

‘Geniaal. Dat ze daar niet eerder aan gedacht hebben.’

‘Ik weet het, want twee hoeveelheden is immers de aanbevolen consumptie.’

‘Kan u die ook inpakken, alstublieft? Het zijn namelijk geschenken.’

LANDTONG

Ophef in de culturele sector: volgens de net verschenen ongeautoriseerde biografie *Ridder met de pen* over Guillaume Chevalier zou de literaire reus in zijn studententijd een eiland opgegeten hebben.

We vroegen hem telefonisch naar een reactie.

‘Doorgaans verlaag ik me niet om dergelijke aantijgingen te weerleggen, maar nu zou ik toch wel enkele onjuistheden willen corrigeren. Beseft iemand wel hoe onzinnig dat klinkt: een eiland opeten? Zwaar overdreven, allemaal. Het is natuurlijk al een tijdje geleden en het geheugen durft al eens selectief te zijn. Volgens mij betrof het hooguit enkele happen uit een schiereiland waarvan ik vermoedde dat het op het moment van de feiten onbewoond was. U moet weten, mijn honger naar kennis was groot in die periode.’

LIEFSTE EVA

Liefste Eva,

Dit schrijven om je te laten weten dat ik sinds kort absoluut niets meer voor je voel. Wie had dat zien aankomen? Ik alleszins niet, want ik dacht dat jij voor mij de ware was.

Deze onbeantwoorde liefde woog zwaar op me en de gedachte je ooit aan de arm van een ander te zien, werd ondraaglijk. Ik werd gek. Vandaar dat ik inscheepte op het eerste het beste koopvaardijship dat uitvoer. Na vele omzwervingen ben ik terechtgekomen op een eiland in de Stille Oceaan, vanwaar ik je een laatste schrijven richt.

Adieu, het ga je goed.

PS: mij viel het te zwaar, daarom liet ik mijn goede vriend Jozef deze brief pennen.

Groeten uit Molokai.

EEN MOORDMACHINE

Een echte moordmachine, had de fietsende leerkracht hem toegeroepen.

Iedere ochtend, op het moment dat hij in zijn auto stapte, reed de onderwijzeres de licht klimmende straat op. Hij kende haar beroep omdat een jongetje van een jaar of acht enkele maanden geleden eens ‘juffrouw, juffrouw’ had geroepen, waarop de vrouw het kind had gevraagd hoe het was in de derde klas. Daaruit had hij geconcludeerd dat ze les gaf in de eerste of tweede klas.

Zelf vond hij ‘moordmachine’ een wat overdreven term.

Vergis je niet, hij was wel degelijk fier op zijn nieuwe wagen, maar hij was weinig vertrouwd met vermogen, paardenkracht of wat het ook is dat een auto de status verleent van ‘moordmachine’. Voor hem was het een handig vervoermiddel dat hem ’s morgens naar en ’s avonds van zijn werk bracht. Dat traject had hij de voorbije vijftien jaar afgelegd met zijn vorige model, maar dat was ten prooi gevallen aan de tand des tijds en was het ene mankement na het andere beginnen te krijgen. De garagist had er – bij aanschaf van een nieuw model – nog een mooie overnameprijs voor gegeven. ‘Voor wisselstukken,’ had hij gezegd.

Een moordmachine... misschien was het mild spottend bedoeld.

De prille lentezon deed het pas geboende koetswerk blinken toen hij vertrok om aan een nieuwe werkweek te beginnen. De radio herhaalde net de hoofdpunten van het nieuws. Zijn timing zat goed, zonder onverwacht oponthoud zou hij een tiental minuten voor hij moest beginnen, aankomen.

Die dag stonden er vier wagens voor hem aan de gesloten overweg, twee minder dan vorige keer. De voorbije jaren was hij er maar enkele keren in geslaagd om er als eerste te staan en een glimp op te vangen van de passagiers. Als in de stille hoop er een bekende tussen te kunnen ontwaren. Vergeefse hoop, want op dat moment was de trein reeds op kruissnelheid, zodat gezichtsherkenning zo goed als uitgesloten was. Toen de overweg twee jaar eerder enkele maanden onbenut bleef wegens infrastructuurwerken en er de hele tijd geen treinverkeer was geweest, had hij een lichte paniek gevoeld. De eerste dag minderde hij vaart aan de overweg en ging er aan een slakkengangetje over. (Getoeter en boze blikken waren zijn deel.) Met gevaar voor botten en beenderen (en niet enkel de zijne) tuurde hij in de achteruitkijkspiegel tot hij aan de eerste bocht kwam. De volgende dag kwam hij te laat op het werk omdat hij zich een vijftigtal meter voor de spoorwegovergang had geparkeerd en bijna een half uur was blijven staan. Een toevallige passant die hij had aangeklampt had hem op de hoogte gebracht van de wijziging in het schema van het treinverkeer, anders had hij er wellicht nog langer gestaan. Zijn gestructureerde tijdsindeling was bijna in duigen gevallen. Gelukkig kon hij wel nog terugvallen op zijn passage bij de rotonde (22 minuten na het uur), de wachtende jongeren bij de bushalte (als ze er om 28 na stonden, dan was die dag een schooldag) en ten slotte de verkeerslichten (34 minuten na). Op dat punt aangekomen was hij bijna op zijn bestemming en kon het niet meer fout gaan.

Een andere, relatief nieuwe constante was het vrijwel dagelijks kruisen van eenzelfde wagen om 25 na, een oud model van een merk dat bekend stond om zijn degelijkheid. Zijn aandacht werd getrokken, niet enkel door het zeldzame type,

maar vooral door de weinig voorkomende kleur. Aan het stuur, een vrouw die hij van zijn leeftijd schatte.

Ze kruisten elkaar ongeveer halverwege een vrij lang recht stuk zonder lintbebouwing. De weg was er wat hoger dan de omgeving: een gracht vormde een buffer met landbouwgebied.

Hij had geprobeerd om contact met haar te leggen: meermaals had hij teken gedaan met de duim omhoog, maar zij had het niet een enkele keer opgemerkt of hij had niet gemerkt dat ze het had gemerkt. Niet verwonderlijk eigenlijk. Hij berekende dat, als zowel hij als zij op deze landelijke bindingsweg (ongeveer) aan de toegelaten snelheid reden, ze elkaar kruisten aan een samengetelde snelheid die hoger lag dan die toegelaten op autosnelwegen.

Tot vorige winter, toen hij vanop een ruime afstand merkte dat een van haar dimlichten niet functioneerde. Hij vuurde meermaals met zijn grootlichten en claxonnerde tot ze hem bijna kruiste. Ze stak haar linkerhand op, ten teken dat ze zijn boodschap begrepen had. Zijn vreugde om deze kleine beweging leidde hem een fractie van een seconde dusdanig af dat hij bijna de controle over het stuur verloor. De rest van de dag trilden zijn benen na.

De volgende dag was het euvel aan haar voertuig hersteld. Hij zwaaide naar haar, maar dat bleef zonder respons. De daaropvolgende dagen besloot hij, misschien wel voor het eerst, om initiatief te nemen. Hij vertrok iets vroeger dan anders, in de vage hoop om haar vertrekpunt te achterhalen; de rivier tegen de stroom in volgend tot aan de bron. De eerste keer vertrok hij nog voor de hoofdpunten van het nieuws voorgelezen werden. Met een onbehaaglijk gevoel reed hij ongehinderd voorbij de spoorwegovergang. Maar

alsof de duivel ermee gemoeid was, kruisten ze elkaar zoals elke andere dag op het lange rechte stuk tussen de rotonde en de verkeerslichten. Hoe vroeg hij ook vertrok, het kruisen gebeurde steeds op dezelfde plaats. Eén enkele keer – in een ijdele poging om het lot te tarten – vertrok hij bijna 10 minuten later. Hij was amper verbaasd toen hij op het lange rechte stuk reed...: om 24 na kreeg hij het oude model van de constructeur die degelijke wagens bouwde in het vizier en om precies 25 na kruisten ze elkaar. Er speelde een glimlach om haar lippen, dacht hij, maar misschien verbeelde hij zich dat.

Rijdt wel lekker, zo'n moordmachine.

Hij besepte dat ze hem voortaan niet meer zou herkennen, ze wist immers niet dat hij een nieuwe wagen had. Er reden nog wel meer van die moordmachines rond, de zijne sprong er niet echt uit. Hij moest en zou haar aandacht trekken, zijn besluit stond vast.

Nog maar een paar honderd meter, schatte hij. Over enkele seconden zou ze hem weer kruisen zonder hem op te merken. Morgen was er natuurlijk een nieuwe dag en kreeg hij tijd een strategisch plan uit te dokteren, dat wist hij wel. Maar het was het hier en nu dat ertoe deed. In een fractie van een seconde gaf hij een flinke ruk aan het stuur...

De onderwijzeres had overschot van gelijk: zijn nieuwe wagen was inderdaad een moordmachine.

REQUIEM OP VERZOEK

De zus van de vader was de tante.

Het was de tante die de man belde. Ze vond het jammer dat het op deze manier was gelopen, maar de strijd was gestreden en haar broer had die verloren.

Omdat het lange tijd stil bleef aan de andere kant en ze niet eens zijn ademhaling hoorde – ze luisterde nochtans aandachtig – vroeg de tante of de man iets zou willen voorbereiden. Enkele woorden, misschien wel troostende. Voor hem of een ander, vroeg hij zich af.

Hij moest daar nog even over nadenken, haakte in en ging languit op zijn rug op de grond liggen.

Hij was het gewend met een deadline te werken, maar deze keer leek belangrijker dan alle voorgaande keren

PLATERO EN IK: VADER

Bij leven heb ik mijn vader niet anders gekend dan als man met baard, Platero.

Hij was een fiere man – steeds gezeten op de vurigste hengst van de kraal, maar nimmer op een eenvoudige ezel als jij, mijn vriend.

Ik zag hem wel eens met een klein schaartje voor de spiegel staan om opstandige of – met het verstrijken van de jaren – witte haartjes resoluut te verwijderen.

Als kind dacht ik dat het geen echte was, maar ik waagde het nooit er eens aan te trekken.

Volgens de gebruiken van dit land is het aan de oudste zoon om hem van baard en snor te ontdoen, vertelde de begrafenisondernemer gisteren.

Je gelooft het nooit, Platero, het was een echte baard.

A DAY IN THE LIFE

Op de ronde houten tafel in de keuken was voldoende plaats voor de drankjes (drie glazen bubbels voor de dames, een glas bier, een glas witte wijn en een flesje tonic voor de anderen) en enkele schaaltes met in dunne plakken gesneden en op mediterrane wijze bereide fijne vleeswaren. De plaats waar de groene verf een beetje afbladderde werd handig gecamoufleerd door een kommetje zwarte olijven zonder pit. Kris en zijn zwager verschilden van mening over meer dan één album van The Beatles. De (schoon)vader was stille toehoorder, zelfs deze muziek was geruisloos aan hem voorbijgegaan. Het gesprek stokte toen ze uit de andere conversatie 'vaginale flora' opvingen.

Later werd het niet naar behoren functioneren van de oven het nieuwe gespreksonderwerp.

BEIDE MIRAKELS VAN DE NIÑOS DE LA IGLESIA DE LA SANTA CRUZ

Het eerste mirakel toegeschreven aan de Niños de la Santa Cruz voltrok zich op een kille zaterdagochtend. De straten waren zichtbaar nat. De zon aarzelde nog even om alles op te drogen en slechts een herinnering te maken van de overvloedige regenval van de voorbije nacht.

Santiago was hierom verheugd, de gewassen op de velden konden wel wat water gebruiken. De stand van zijn waterservoir stond beduidend lager dan op hetzelfde tijdstip vorig jaar en daar maakte hij zich zorgen over.

Die ochtend had hij met de kruidenier van het dorp afgesproken om een openstaande schuld af te lossen. Deze had aangedrongen op cash geld en uitsluitend in kleine briefjes, hetgeen Santiago even vreemd leek, maar daar besteedde hij later nooit meer aandacht aan.

Hij maakte zelden gebruik van een geldautomaat en was uitermate verrast dat hij 46 bankbiljetten ontving hoewel hij er maar 45 had gevraagd, het bonnetje ten bewijze.

Hij hertelde meermaals, keek evenveel keer het bonnetje na en zou dit zeldzaam gelukje later toeschrijven aan zijn devotie aan de Iglesia de la Santa Cruz.

‘Je straalt, Santiago,’ zei de kruidenier toen hij het geld in ontvangst mocht nemen.

‘Ik ben blij dat ik je eindelijk kan betalen, goede man,’ loog hij. Hij wist echter niet meteen wat gedaan met het extra biljet. Zijn vrouw zou zich vragen stellen, het geld opeisen, aan het offerblok van de Iglesia de la Santa Cruz schenken of erger nog: het terugbrengen naar de bank. Het was, hoewel niet

helemaal eerlijk verkregen en niet van de grootste waarde, zijn briefje en hij wilde er voor een keertje iets helemaal voor zichzelf mee kopen.

Hij kwam voorbij de taberna van Mario en werd verleid door de geur van verse amandelgebakjes waarvan enkel Mario het recept kende. Wat was het lang geleden dat Santiago er zich eentje had veroorloofd.

Zijn besluit stond vast: hij zou genieten van een koffie met gebak.

‘Ola, compañero, dat is lang geleden. Waar hebben we deze eer aan te danken? Gewonnen met de loterij? Ah nee, dat kan niet, want je koopt nooit een lotje,’ zei Mario, die een morsige schort voorgebonden had.

‘Ik heb zin om te weten of je gebakjes nog steeds zo lekker smaken,’ antwoordde hij ietwat onwennig. Hij vond het maar naar dat Mario een toespeling had gemaakt op zijn armoedig bestaan, uitgerekend vandaag, de dag dat hij een extra bankbriefje in zijn bezit had. ‘En een koffie. Ik zal plaatsnemen op het terras. Je kan het me daar brengen.’

De koffie was sterk, veel sterker dan het goedje dat hij thuis dronk, afgemeten dosissen in veel te kleine lepels. Hij voelde zich waarlijk een ander mens, er zich van bewust dat dit moment van voldoening zeer beperkt in tijd was. Hij bestelde een tweede koffie, deze keer zonder gebak. Hij haastte zich echter vlug binnen toen hij in de verte de pastoor van de Iglesia de la Santa Cruz zag naderen.

Hij betaalde met het bankbiljet en kreeg enkele muntstukken terug. Niet eens genoeg om later op de week nog eens een koffie en een gebakje te bestellen. En het extra geld, daar moest hij dringend van af, hij had geen zin in moeilijke vragen van zijn vrouw.

‘Weet je wat, Mario... geef me eens een lotje.’ De rest stopte

hij in de collectebus voor de weeskinderen van Niños de la Santa Cruz. Met de nagel van zijn duim krabde hij voorzichtig over de kraslaag. Hij riep de hulp van Mario in, want hij begreep niet goed wat dat getal dat tevoorschijn kwam te betekenen had.

‘Dat is het bedrag dat je gewonnen hebt,’ antwoordde Mario, maar kreeg ogenblikkelijk spijt van zijn woorden.

‘Maar dat betekent dat ik rijk ben,’ zei Santiago en keek naar de restjes kraslaag die nog aan zijn duim bleven kleven. ‘Een tweede mirakel.’

‘Hoezo, een tweede mirakel,’ wilde Mario weten.

Santiago had geen andere keuze dan Mario te vertellen over zijn gelukje bij de bankautomaat.

‘Goede man, ik vrees dat je tegenspoed pas begint nu je over al dat geld beschikt.’

‘Hoe bedoel je? Ik ben rijk, al mijn zorgen zijn voorbij.’

‘Dat denk je maar, goede vriend.’ Mario serveerde Santiago ongevraagd een nieuwe koffie (‘eentje van het huis’) en legde uit: ‘Denk eens even na, voor je het weet wil je vrouw investeren in nieuwe machines of een ingewikkeld irrigatiesysteem aanleggen. Allemaal extra werk voor jou, want zij zal wel op tijd en stond naar de grote stad gaan om er modieuze inkopen te doen. Er zal voor jou geen tijd meer zijn om een koffie te drinken met een amandelgebak, vrees ik.’

Santiago zweeg.

‘En dan zwijg ik nog van de aasgieren die je allen een deel van je fortuin willen afhandig maken. Ik zeg het je,’ en Mario nipte schijnbaar achteloos van een glas water, ‘je kent voortaan geen moment rust meer.’

‘Je hebt waarschijnlijk gelijk,’ stamelde Santiago. ‘Madre de Dios, welke rampspoed heb ik me toch op de hals gehaald?’

‘Ik kan je misschien helpen,’ zei Mario bijna op fluisterton.

Hij keek even rond, alsof hij zich ervan wilde vergewissen dat niemand hun gesprek kon horen en dronk de rest van het water. 'Niemand hoeft te weten dat jij die grote som hebt gewonnen. Het blijft een geheim tussen jou en mij. Ik zorg ervoor dat het geld van het lotje geïnd wordt en hou het voor je bij. Als je wat nodig hebt, dan kom je het hier gewoon halen.' 'Ik weet niet of ik dat eigenlijk zo een goed idee vind,' bekende Santiago en kneep zijn ogen tot fijne spleetjes.

'Ik begrijp je argwaan, ik zou er in jouw plaats ook niet gerust in zijn. Maar bedenk, hoelang kennen we elkaar nu al? We zaten samen in de klas en zaten samen in het weeshuis Niños de la Santa Cruz. We waren vrienden, Santiago. Ik weet niet hoe dat voor jou is, maar voor mij betekent dat wel iets. Wat wil je? Gerust gelaten worden en af en toe een koffie komen drinken? Welnu...'

'Misschien heb je wel gelijk...'

'Natuurlijk heb ik gelijk en dat weet je.'

Aarzelend overhandigde Santiago het lotje en keerde huiswaarts. Die nacht vatte hij moeilijk de slaap.

De volgende dag, nog voor de taberna open ging, stond Santiago voor de deur. Hij bonkte luid en riep de naam van Mario. Deze opende met meer dan half toegeknepen ogen een luik op de tweede verdieping.

'Wat is er? Weet je hoe laat het is?'

'Ik heb me bedacht. Ik wil dat lotje terug.'

Meteen was Mario wakker. Hij gebaarde Santiago met een vinger op zijn lippen te zwijgen, met zijn andere hand deed hij teken dat hij naar beneden kwam.

'Moet je een koffie?' vroeg Mario. Hij was blootsvoets naar beneden gekomen en droeg een korte, bleke broek en hetzelfde T-shirt als de vorige dag.

'Nee, ik wil mijn lotje terug.'

Mario kuchte even, wreef zich over zijn ongeschoren kin en zei: 'Dat zal helaas niet gaan, vrees ik.'

Santiago trok grote ogen.

'Ik heb gisteren nog met de mensen van de loterij gebeld en ze verwachten mij later op de week in hun kantoor in de hoofdstad.'

'Maar dat is mijn geld.'

'Natuurlijk is het jouw geld, maar dat hoeven ze toch niet te weten. Vertrouw me nu maar en ga naar huis. Alles komt goed.'

Ze dronken samen koffie en Mario haalde herinneringen op uit hun schooltijd, herinneringen die Santiago reeds lang vergeten was.

Ook de volgende dag kwam Santiago langs om een kop koffie en een amandelgebak, dat hij uiteraard niet hoefde te betalen en de dag erna ook. De vijfde dag nam Mario plaats bij hem aan het tafeltje, draaide een stoel om en ging er omgekeerd op zitten, zijn armen gekruist over de leuning. Santiago had meteen door dat er iets ernstigs aan de hand was.

'Toch geen problemen met mijn lotje,' wilde hij weten.

'Nee, wees maar niet ongerust. Maar wat me wel zorgen baart, is dat de mensen in het dorp beginnen te roddelen, Santiago. Ze zien je hier elke dag een of twee koffies drinken en steeds met een amandelgebak, een weelde die jij je eigenlijk niet kan veroorloven. Ze praten, Santiago, over hoe je vrouw met moeite de eindjes aan elkaar kan knopen terwijl jij grote sier maakt...'

Daar had Santiago niet bij stilgestaan, moest hij toegeven.

'Het zou goed zijn mocht je hier voortaan wat minder komen. Hier, neem deze,' en hij stopte Santiago enkele bankbiljetten van de kleinste waarde in zijn handen.

De volgende dag was Santiago op het veld en stelde vast dat

zijn gewassen nog steeds niet voldoende water hadden gekregen toen zijn vrouw duidelijk over haar toeren naar hem toe kwam gehold.

‘Mario...’ hijgde ze.

Santiago voelde gedurende een enkele seconde een warme stoot alsof hij op heterdaad betrapt werd en kreeg het vervolgens ijskoud.

‘Wat is er met Mario?’

Zijn vrouw was nog steeds buiten adem, stond licht gebogen met de handen op de knieën te bekomen van de inspanning.

‘Een... ongeluk. Vreselijk.’

‘Wat?’

‘Met de wagen, net buiten het dorp. In brand gevlogen. Oh God, Santiago, Mario is dood.’

Zijn adem stokte.

‘Wie... wie zegt dat?’ stamelde hij.

‘De bankdirecteur wist het mij te vertellen.’

‘De bankdirecteur?’

‘Ja, hij kwam je opzoeken. Er moet een vergissing gebeurd zijn toen je laatst aan de automaat geld ging afhalen om de kruidenier te betalen. Weet je iets van een bankbiljet te veel, want de directeur wil die centen terug...’

PLATERO EN IK: DE KOLONEL KRIJGT POST

De kolonel kreeg eindelijk post, Platero. De oude man is in de wolken, hier wachtte hij al enige tijd op: over enkele weken komt zijn dochter hem eindelijk nog eens bezoeken. En kan hij kennismaken met zijn kleindochter, van wier bestaan hij niet afwist.

Ik herinner me dat ze, na een hevige ruzie met de kolonel, op een nacht was weggelopen, met niet meer dan de kleren die ze aanhad als bagage. Dagenlang hebben ze naar haar gezocht, kilometers in het rond, maar niets gevonden.

Ik heb dit nooit eerder verteld, Platero, maar ik heb haar toen meer dan een week onderdak verschaft, tot de zoektocht wat minder intens was.

Haar en ook de vrucht in haar schoot.

JUSTIN CASE: EEN FLES BRANDY

Duque Gonzales di Mirador, de grootste landheer ten zuiden van de Rio Molino vermoedde dat iemand van zijn keukenpersoneel hem wilde vergiftigen en riep de hulp in van Justin Case, oplosser van ogenschijnlijk onverklaarbare mysteries. 'Telkens als ik mijn lievelingskost, Riñones al Jerez, laat klaarmaken, krijg ik een misselijk gevoel, alsof mijn maag gaat barsten.'

De speurneus ging incognito aan de slag als afwasser en kon zo nauwgezet de bewegingen in de keuken in de gaten houden. Na enkele dagen kon hij de Duque melden dat hij het raadsel had opgelost.

'Uw chef-kok volgt momenteel een alcoholvrije kuur en vergeet bijgevolg een belangrijk ingrediënt: een half glas Brandy de Jerez.'

Beide mannen lachten hartelijk en maakten met hun beiden een fles soldaat.

WHODUNNIT

Het was elementaire kennis van fysica en chemie die het leven van Lord Sherlock redde.

Hij, die enkel leefde voor de liefde voor kunst en de kunst van liefde.

Dit was een zaak van nationaal belang. Uiteraard kan ik hier niet te veel over uitweiden, maar het ging om kanonnen. Alles wees erop dat staatsgeheimen werden verkocht aan een vreemde en vijandige mogendheid.

Rechter Lestrade had hem ongetwijfeld schuldig bevonden en vermoedelijk tot het vuurpeloton veroordeeld. Maar dat was zonder de tussenkomst van de wereldvermaarde excentrieke detective Moriarty en diens assistente Mrs Hudson gerekend.

Zij konden het bezwarend materiaal weerleggen, de beschuldigde vrijpleiten en in één moeite door onthullen wat niemand had kunnen vermoeden: Watson, de butler, was de schuldige.

LOSLATEN, ZEI ZE

‘Wat denk je wel dat je aan het doen bent, jongeman?’

Het was nogal druk in de wachtzaal op perron 10, een pareltje van Art Deco uit het begin van de twintigste eeuw, maar Lady Sophie had, zoals steeds, de meest comfortabele stoel. Ze legde haar boek voorzichtig neer, een eerste druk van *Homicide on the Western Rapid* van Dame AC Miller. Lady Sophie was in een ronduit slecht humeur, ze was in het verhaal net aanbeland waar de briljante rechercheur Benoni Pommier op het punt stond de misdaad te ontrafelen.

‘Als je mijn handtas niet meteen loslaat, kun je maar beter beginnen te bidden. Laat je ongetwijfeld zeer beperkte kleine cellen hun werk maar doen.’

EEN GOEDE DAG

‘Uiteindelijk was het dan toch geen verspilde dag,’ zei hij tegen de man in de spiegel terwijl hij het bloed van zijn handen waste. Hij tilde zijn overhemd op en ontdekte een akelige wond op zijn buik. Zijn kleren waren kapot, die vlekken zouden nooit meer uitwassen. De radio stond aan en rapporteerde over gebeurtenissen eerder op de dag: ‘... betreffende de mysterieuze man die twee kinderen redde uit een brandend gebouw. De man sprong met twee baby’s op de arm door een raam van de tweede verdieping. Over zijn identiteit tast men volledig in het duister. Vermoedelijk heeft hij dringend medische hulp nodig. Wie denkt deze man te kennen, neemt best contact op...’ ‘Helemaal geen slechte dag’, zei de Superheld.

JEROEN

Jeroen liftte en ik trapte, zo zijn we elkaar misgelopen.
We zullen elkaar gekruist hebben tussen de tweede en de derde verdieping.

DE BESCHERMELING

Argwaan was het laatste dat de bevolking mocht koesteren. Een commissie werd samengesteld met aan het hoofd een protégé van het regime die nog iets tegoed had voor bewezen diensten. Zijn staat van dienst was uitmuntend, zijn trouw onbetwistbaar, maar om een onduidelijke reden werd zijn loyaliteit, hoewel naar waarde geschat, tot nu nooit passend gehonoreerd. Zijn carrière was gestart zoals die van vele anderen met gelijkaardige merites aan de Academie. Hij viel er meteen op door zijn scherpe analyses, weergaloze retoriek, gedurfde suggesties en een vermoedelijk totaal gebrek aan geweten. Vooral dat laatste maakte hem uiterst geschikt voor deze volgens sommigen binnen de hoogste regionen van het regime delicate doch noodzakelijke taak. Hij kreeg onbeperkte volmacht, die hij – zoals te voorspellen viel – niet misbruikte. Zijn eerste bekommernis was de rekrutering van onbesproken getrouwen. Op basis van reputatie en vaardigheden maakte hij een uitgebreide eerste selectie. Na uitvoerige testen op mentale weerbaarheid en fysieke paraatheid vond een tweede, secure schifting plaats. Over diegenen die niet voldeden werd niets meer vernomen.

De laatste details waren uitgewerkt en voor elk mogelijk scenario waarin het mis kon gaan had hij een oplossing klaar. Niets stond totale triomf en eeuwige roem in de weg. Terwijl hij aan de vooravond van dd/mm/jj de veters van zijn loopschoenen strikte, overliep hij een ultieme keer het draaiboek in zijn hoofd. Hij was zeker van zijn zaak en ook over zijn beweegredenen voelde hij zich ongenaakbaar, maar wist uit er-

varing dat hij tijdens een loopsessie extreem helder kon denken en verbanden leggen waar hij in andere omstandigheden geen samenhang zou in zien. Een kleine zwakte vond hij zelf – een licht disfunctioneel gegeven: een gemis van ononderbroken luciditeit.

Een vast traject had hij veiligheidshalve niet. De voorbereidingen hadden heel wat van zijn tijd geveegd, waardoor hij zijn loopsessies kort had moeten houden en zelfs meerdere malen had moeten uitstellen of afgelasten. Bewust koos hij voor de route die hem bracht naar de afgelegen buitenwijk waarin hij was opgegroeid. Hier was hij niet meer geweest sinds zijn vorige promotie. Hij was toen op zoek geweest naar restanten uit zijn verleden en had deze definitief weggeveegd. Hoewel hij zich zelden liet leiden door intuïtie en er de voorkeur aan gaf zich te baseren op de gangbare algoritmes, voelde hij een onverklaarbare drang om hier langs te komen. Zijn oriënteringsvermogen was uitstekend, hij vond bijna blindelings de weg naar de straat uit zijn jeugd. Hij hield halt ter hoogte van de plaats waar eens het ouderlijke huis had gestaan. Daar speurde hij de omgeving af, maar het was zijn gehoor dat iets opmerkte dat hem met verstomming sloeg: hij hoorde onmiskenbaar het knarsende geluid van een afremmende trein. Het onwaarschijnlijke geluid waarnaar hij onweerstaanbaar toe getrokken werd en dat hem uiteindelijk leidde naar het vervallen stationsgebouw. Hij nam de doorgang tot het perron op de plaats die in zijn herinnering verankerd lag. Daar ontdekte hij een enkele verouderde treinwagon, niet gekoppeld aan een locomotief en binnenin hel verlicht, fel afstekend tegen de avondschemering die was ingetreden. Zowel aan het begin als aan het eind van de wagon stond de deur open. Vanop een afstand die hij veilig achtte, probeerde hij door de ramen te kijken, maar moest nog

even vooruit om een beter zicht te hebben op het interieur. In het midden van de coupé leek de gloed het hevigst en ontwaarde hij een duidelijk silhouet uit zijn verleden. Hij was ervan overtuigd dat zijn ogen hem parten speelden en maakte reeds vage plannen om deze situatie te laten onderzoeken, toen het silhouet het venster naderde en een gelaat zichtbaar werd. Een gezicht waarvan hij reeds lang afscheid had genomen en dat steeds minder frequent opdook in zijn donkere dromen. Hij stapte in het rijtuig en repte zich naar de plaats waar hij de gestalte had gezien. Niemand te bespeuren. Bijna aangekomen aan het andere uiteinde gingen de deuren met een oorverdovende knal dicht. Slechts een fractie van een seconde later zette de wagon zich tergend langzaam in beweging. Door het raam zag hij nu tientallen gestalten op het perron. Allen kende hij nog bij naam. Met het hoofd volgden ze hem in het rijtuig.

Hij wist waar hij heen ging en kende het eindstation toen de trein eenmaal op kruissnelheid was gekomen: hij was het immers die opdracht had gegeven tot het bouwen van de muur.

Het was de eerste keer dat hij zich afvroeg of er leven was na de dood.

VOLG DE GIDS - EXPO

(In de polyvalente zaal van het cultuurcentrum)

Aan deze muur ziet u het werk 'Superbowls' van lokale kunstenaar RVS. Zesendertig foto's van lege zwarte kommetjes. In alle zijn restanten van witte yoghurt, superfood volgens de artiest, voedsel dat hem extra energie geeft.

Elke foto is van datum voorzien, van 10 april tot 17 mei, met uitzondering van 3 en 4 mei – een woensdag en een donderdag. Dit maakt het werk zo interessant: was de yoghurt op, was de artiest vergeten foto's te nemen, had hij geen zin in yoghurt, het is aan de toeschouwer om in te vullen.

Een authentiek stuk in de hedendaagse kunst.

Ik laat u nog even genieten en we zien elkaar terug in de volgende zaal.

ART ROZE

Toen hij pijn in de handgewrichten begon te krijgen, kocht hij roze verf en stopte zijn blauwe periode.

LINKERLUSSEN

Welkom bij LINKERLUSSENLINKEN, de kennisquiz waarbij alles met elkaar verbonden lijkt en de kandidaat de linkerhand moet opsteken alvorens te antwoorden.

Tijd voor... de eerste vraag.

We zoeken de naam van een rockband, vernoemd naar een boek van een winnaar van de Nobelprijs voor Literatuur. Het jaar waarin deze werd uitgereikt, won – niet geheel onverwacht – een Spanjaard de meerdaagse rittenkoers Vuelta de Moguer. We zoeken hoeveel seconden achterstand de eerste Nederlander in het eindklassement had. Het aantal seconden kan ook een jaartal zijn – in dat jaar ging op 12 mei een revolutionaire film in première. Bij de begingeneriek speelde een nummer van een rockband. De rockband ontleende zijn naam aan een boek van een winnaar van de Nobelpr--

Wacht eens even...

PLATERO EN IK: FREEBIRD

Vandaag was er heibel in de woning van de oude dokter Ari-za, Platero.

Jaren geleden kocht hij de vierkantshoeve van de zoon van ranchero Urbino na diens dood. Een dubieuze koop, want de zoon was een eenvoudige ziel.

De dokter heeft de binnenhof volledig laten overspannen met dicht gaas en er een grote volière van gemaakt. Hij liet exotische vogels uit overzeese gebieden overkomen en startte een kweekprogramma. Nu hij geen artspraktijk meer heeft spendeert hij er zijn dagen, strohoed op, om zijn memoires te schrijven.

Benieuwd hoe hij het voorval van deze namiddag zal neerpennen, Platero.

De dokter was ingedut en zijn kleinzoon heeft het systeem van de sluisdeuren nog niet goed door.

Hij niet, maar de vogels wel.

MUSICING AUCEPS

Het was vermoedelijk nooit eerder vertoond, zo'n blik van wederzijdse verstandhouding tussen mens en dier.

De man (mens) tuurde vanuit de keuken, koffiemok in de hand, de tuin in. Het gras zou nog een laatste maaibeurt kunnen gebruiken, best nog deze week. Misschien wel deze namiddag, als de dauw wegtrok. Als.

Ongeveer in het midden van het perk, waar de lage herfstzon een lichtstreep tussen de struiken trok, streek een vogel (dier) neer. Hij wist niet waar de verrekijsker was en de afstand tot het dier was te groot om het met zekerheid te zeggen, maar hij meende nog nooit zo'n exemplaar gezien te hebben. Het was niet veel groter dan de zangvogels die hij regelmatig ontwaarde, maar het miste een gespikkelde borst. Het vogeltje sloeg bijna onophoudelijk en schijnbaar paniekerig met de vleugels. De man vermoedde dat het dier in nood verkeerde en overwoog even zich te vergewissen van diens toestand, maar bedacht zich. Indien hij de deur op dat moment opende en het dier mankeerde niets, dan had hij het niet enkel verstoord, maar ook – en dat vond hij nog meer jammer – zou het tafereel dat hij gadesloeg onverbiddelijk ten einde zijn. Hij besloot te blijven kijken, iets waar hij geen spijt van zou krijgen, maar nooit zou durven na te vertellen. Vogels van verschillende pluimage streken neer op de houten schutting die de tuin met die van de buurman scheidde om er getuige te zijn van een bijzonder schouwspel.

De vreemde vogel had al een hele tijd naarstig in de grond gepikt, nog steeds wild fladderend, tot hij kennelijk op iets stootte en het langzaam met zijn snavel bovenhaalde. Hoe

onwaarschijnlijk ook, het bleek een uitvouwbare pupiter op schaal te zijn. De vogel haalde vervolgens een bijzonder kleine viool uit de veren van zijn linkervleugel, begon erop te spelen en keek de man strak aan. Hij leek te willen zeggen: dit is zo ongeloofwaardig dat je het beter voor jezelf houdt om niet voor gek versleten te worden.

HET LEVEN MET EEN 17-JARIGE

's Avonds, wanneer hij de deur nog uitgaat omdat hij met vrienden heeft afgesproken, kijk ik welke schoenen hij draagt. De volgende ochtend kijk ik eerst of ze in het rek staan, want ik heb hem niet horen thuiskomen.

SCRIPTLOZE DROOM

Goed dan, ik zal je vertellen over mijn droom van vorige nacht.

Verschillende oudere vrouwen – ik neem aan dat het jouw moeder en een paar van jouw tantes waren – probeerden jou te koppelen aan een filmregisseur. Ik stond daar maar wat en zei niets, ervan overtuigd dat hij je niets te bieden had, wat ik niet heb.

Plots bevonden we ons in een mij totaal onbekende frietuur (onthoud, het is een droom) en raad eens wie daar was? Inderdaad, diezelfde regisseur. Je deed alsof je hem niet opmerkte, maar op de een of andere manier kwam ik thuis met twee grote pakken friet voor mij alleen. Dat is nou de reden waarom ik vanavond niet naar die film wil kijken.

NA DE LEZING...

Het relaas dat ik hier vertel begon op een wolkeloze avond, misschien was het zelfs al nacht.

Ik keerde terug van een lezing die ik had gegeven op uitnodiging van Het Genootschap. Zelf was ik al enkele jaren geen lid meer, maar voelde me ten zeerste vereerd dat ze mij nog niet vergeten waren en mijn werk wel konden appreciëren.

Omdat ik op de heenweg af te rekenen kreeg met meerdere verkeersomleidingen en ik maar net op tijd was voor het introductiegesprek, vroeg ik de Pretor, die deze streek immers beter kende dan ikzelf, of er een eenvoudigere route was om terug te keren.

Eerst opperde hij nog dat ik de nacht bij hem en zijn gezin zou kunnen doorbrengen, maar daar voelde ik weinig voor. Ik verzon het excuus dat ik enkele huisdieren had en dat die nog gevoederd moesten worden. De Pretor gaf mij een nogal verwarrende routebeschrijving die ik zorgvuldig noteerde en bepaalde ijkpunten, zoals een verlaten boerderij of een ruïne van een kapel, markeerde ik met een kruisje.

Groot was mijn verbazing toen ik onderweg aankwam bij een spoorwegovergang. De slagboom aan deze zijde was omhoog en twee grote rode lichten knipperden onophoudelijk. Ik kon mij niet inbeelden dat de Pretor vergeten was deze overweg te vermelden of dat ik die hem niet had horen vernoemen.

Ik vermoed dat ik al meerdere minuten voor de gesloten overweg stond toen ik in de achteruitkijkspiegel twee lichten zag naderen. Even later stopte een voertuig net achter het mijne. De bestuurder, een man een tiental jaar jonger dan

ikzelf maar bijna anderhalve kop groter, stapte onmiddellijk uit. In het schijnsel dat de geopende deur achterliet merkte ik een vrouw met halflang donker haar op. Was het de bril die ze droeg of niet, in haar ogen meende ik een mengeling van angst en ongeloof te ontwaren.

De man keek verbaasd om zich heen en wilde net iets zeggen toen een tweede wagen opdoemde. Zijn woorden, zo hij er al gesproken had, gingen verloren in het getoeter van het nieuwe voertuig. Hier stapten twee mannen uit. Een van hen, de passagier als ik het goed heb, ging resoluut links voorbij de slagboom, keek meermaals rechts en links als een kind dat angstvallig op het voetpad staat en de lege straat niet durft over te steken, stapte vervolgens tot op de treinsporen, draaide zich naar ons en hief even de schouders, ermee aangevend dat er niets aan de hand was.

Dat was de laatste beweging die ik van hem heb waargenomen want het volgende moment flitste een hel licht op schofthoogte geluidloos van links naar rechts voorbij. Geen locomotief of wagons te bespeuren, de man was verdwenen. Zijn gezel, vermoedelijk de chauffeur, liep op zijn beurt de sporen op, zoekend naar restanten. De naam die hij schreeuwde ontsnapt me nu even, maar het was het eerste en tevens het laatste dat ik van hem hoorde, want een gelijkaardig licht als daarnet flitste nogmaals voorbij, ditmaal in de andere richting.

Ik stond als aan de grond genageld. De man van de eerste wagen was tot naast me genaderd en heel even stonden we met onze handen op de slagboom te turen naar de treinsporen. Hij stamelde dat hier helemaal geen trein kon voorbijkomen. Hij verzekerde mij dat hij deze weg de dag ervoor nog had genomen. Hij wilde een kijkje dichterbij nemen, toen de vrouw met de donkere haren uitstapte en zijn naam riep. Hij draai-

de zich in haar richting en gebod haar met luide stem terug in de wagen plaats te nemen.

Ik heb ze niet geteld en kan nu hun exacte aantal niet weergeven, maar in de daaropvolgende minuten kwamen er nog enkele wagens aangereden.

In enkele woorden deden wij het relaas van de gebeurtenissen. Vanzelfsprekend werden wij argwanend bekeken, maar toen wij de aandacht vestigden op de plots opdoemende spoorweg, verdween elke poging tot spot.

Dat er iets moest ondernomen worden, dat stond buiten kijf. De anderen zouden zich verspreiden om hulp te halen.

Omdat ik, zoals eerder vermeld, deze streek niet zo goed ken, stelde ik voor ter plaatse te blijven, teneinde nieuwe bestuurders te waarschuwen.

Nauwelijks waren alle anderen weg, toen een jongeman in een blitse sportwagen mijn woorden in de wind sloeg en een poging ondernam de spoorweg over te steken. De wagen maakte niet het minste geluid toen het witte licht voorbij flitste.

Ondertussen verdwijnt de duisternis stilaan. Aan de overzijde van de spoorweg staat geen enkele wagen en is geen levende ziel te bespeuren.

Als ik achter me kijk heb ik de indruk dat de horizon verdwijnt. Ik verklaar me nader: de einder komt steeds dichterbij. Waar even geleden nog een windmolen waar te nemen was, is nu enkel nog het blauwe luchtruim te bespeuren. Mocht ik niet beter weten en het absurde van mijn gedachten niet inzien, zou ik denken dat de aarde langzaam verdwijnt.

Ik stop deze vellen papier in een leeg waterflesje en gooi deze vervolgens naar de overkant van de spoorweg.

Ik hoop dat iemand dit tijdig leest en hulp kan sturen.

Deze brief vond ik bij het aanbreken van de dag, toen ik voor deze gesloten overweg stond. De slagboom is langs deze zijde omlaag en twee rode lichten knipperen onophoudelijk. De overkant kan ik echter niet waarnemen, het lijkt alsof de aarde hier ophoudt te bestaan.

Vreemd, want ik weet wel heel zeker dat hier helemaal geen trein voorbij komt...

PLATERO EN IK: ODE IN DE TUIN

Ze zeggen dat mijn tuin verwilderd is, Platero, net zoals mijn haren.

Ze zeggen dat Martha zich zou schamen mocht ze de tuin zo zien.

Weten zij dan niet dat deze tuin net een ode is aan Martha? Dat ik elk jaar bij het vallen van de bladeren lukraak snoei, omdat ik er geen verstand van heb, maar dat ik naar jouw goedkeuring streef, Platero, omdat jij het Martha zo vaak hebt zien doen.

Daar, die haag: slordig en oneffen geschoren en ginds, de struiken waar vlinders graag op zitten, bruusk ontdaan van hun dikke takken – hopelijk geen vitale.

Daarom is deze tuin een ode aan Martha: omdat ik verloren ben zonder haar en niet alleen in de tuin.

OLIVER'S ARMY

Olivier merkte het als eerste op.

Hij genoot van een vrije dag, vast van plan deze in zijn tuin door te brengen, deels om er wat in te werken, deels om wat te verpozen in een plooi zetel.

Leunend op een hark zei hij tegen zijn vrouw:

'Zie jij het ook? Zoveel samen heb ik er nog nooit gezien op één enkele struik. En ginder ook al. Het zijn er veel meer dan andere jaren.'

Ze was net zo verbaasd als hij.

'Weet je nog? In het voorjaar hebben we een maand het gazon niet gemaaid. Zou dit er iets mee te maken kunnen hebben?'

Duizenden, miljoenen vlinders waren de tedere voorbodes: de onstuitbare opmars van de nieuwe heersers was begonnen.

VOLG DE GIDS: HOTEL L'ESCAUT

Wij staan hier voor het monumentale Hotel L'Escaut, een indrukwekkende constructie van de geniale stedenbouwkundige en architect LeGris, enig in deze streek.

Kenmerkend voor zijn stijl zijn de avant-gardistische elementen: een combinatie van kubisme, futurisme en dadaïsme, revolutionair voor die tijd. We spreken over halverwege de vorige eeuw.

Het hotel is genoemd naar de rivier die door onze mooie stad stroomt.

Kleine anekdote: in de beginjaren van het digitale tijdperk en het online boeken van verblijven had een groep archeologen van over de oceaan alle kamers van het hotel – u moet de tarieven maar eens opzoeken – voor een hele week afgehuurd. Bij aankomst wilden ze weten waar die rotstekeningen nu exact waren. L'Escaut... Lascaux... Een vergissing van pakweg zevenhonderdvijftig kilometer.

TIJD VOOR EEN ONGEVAL

Ik zag haar terug in een boekhandel waar ik, hoewel hij slechts twee straten van mijn woning verwijderd is, zelden kom. Ik herkende haar silhouet meteen en stapte op haar af. Ze hield het hoofd lichtjes schuin om de titels van de nieuwste jeugdboeken te kunnen lezen, het steile rode haar maakte een hoek van vijfenveertig graden met haar naakte nek. Ik zei de toverspreuk uit een jeugdverhaal dat ik ooit in kleermakerszit blootsvoets op de grond voor haar kinderen had voorgelezen en die haar nog het meeste had laten lachen.

Dat was van voor het tragische ongeval.

Het heerschap dat naast haar stond en zes boeken droeg keek me misprijzend van over zijn brilglazen heen aan. Ze draaide zich om, het haar was weer in rechte lijn met nek en hals en gaf me eenzelfde glimlach als diegene voor het ongeval.

‘Wat fijn te zien dat je terug bent,’ zei ze met amper onmerkbaar sluitende oogleden zonder me – zoals gebruikelijk was tussen ons – een wangzoen te geven.

‘Je hebt een mooie jas,’ zei ik, om iets neutraals te zeggen.

‘Dank je. Gekocht in een tweedehandse winkel.’

Het stijve heerschap kuchte.

‘Mijn nieuwe vriend,’ zei ze bijna verontschuldigend en keek in de richting van de man met de zes boeken, nu gedragen door zijn linkerhand.

Hij reikte me aarzelend de rechter en vertelde me zijn naam. Ik beantwoordde stevig de handdruk en zei de mijne.

Ze stelde me voor als jeugdvriend en zei met een krop in de keel dat ik altijd een goede vriend was geweest van haar man.

‘Ook na dat ongeval heb ik veel steun aan hem gehad. Maar toen...’

Ik vulde aan, om aan te tonen dat we op eenzelfde golflengte zaten: ‘...had ik een opdracht in het buitenland die langer duurde dan voorzien.’

‘Misschien moet je ons eens komen bezoeken, je bent altijd welkom,’ zei ze.

‘Misschien doe ik dat wel,’ zei ik.

‘Ik wil niet storen,’ zei hij. ‘Je weet dat we nog een afspraak hebben met...’ en hij vertelde verder zonder dat ik het hoorde. Toen ze misschien voor het laatst weg stapte, draaide ze nog even en zwaaide voorzichtig.

Wat ben ik nog steeds smoor op haar, dacht ik.

Ik bedacht: het is misschien weer eens tijd voor een ongeval.

(SCHRAPPEN: TIJD) VOOR EEN ONGEVAL

Ik zag haar terug in een boekhandel waar ik zelden kom. (schrappen: ...waar ik, hoewel hij slechts twee straten van mijn woning verwijderd is, zelden kom.) Ik herkende haar silhouet (schrappen: meteen) en stapte op haar af. Ze hield het hoofd lichtjes schuin om de titels van de nieuwste jeugdboeken te kunnen lezen. (schrappen: ...lezen, het steile rode haar maakte een hoek van vijfenveertig graden met haar naakte nek.) Ik zei de toverspreuk uit een jeugdverhaal dat ik ooit (schrappen: in kleermakerszit blootvoets op de grond) voor haar kinderen had voorgelezen en die haar nog het meeste had laten lachen.

Dat was van voor het (schrappen: tragische) ongeval.

Het heerschap dat naast haar stond en zes boeken droeg keek me misprijzend (schrappen: van over zijn brilglazen heen) aan. Ze draaide zich om (schrappen: ...om, het haar was weer

in rechte lijn met nek en hals) en gaf me eenzelfde glimlach als diegene voor het ongeval.

‘Wat fijn te zien dat je terug bent,’ zei ze (schrappen: met amper onmerkbaar sluitende oogleden) zonder me – zoals gebruikelijk was tussen ons – een wangzoen te geven.

‘Je hebt een mooie jas,’ zei ik. (schrappen: ...ik, om iets neutraals te zeggen.)

‘Dank je. Gekocht in een tweedehandse winkel.’

Het (schrappen: stijve) heerschap kuchte.

‘Mijn nieuwe vriend,’ zei ze (schrappen: bijna verontschuldigend) en keek in de richting van de man met de zes boeken, nu gedragen door zijn linkerhand.

Hij reikte me (schrappen: aarzelend) de rechter en vertelde me zijn naam.

Ik beantwoordde (schrappen: stevig) de handdruk en zei de mijne.

Ze stelde me voor als jeugdvriend en zei (schrappen: met een krop in de keel) dat ik altijd een goede vriend was geweest van haar man.

‘Ook na dat ongeval heb ik veel steun aan hem gehad. Maar toen...’

Ik vulde aan (schrappen: ...aan, om aan te tonen dat we op eenzelfde golflengte zaten): ‘...had ik een opdracht in het buitenland die langer duurde dan voorzien.’

‘Misschien moet je ons eens komen bezoeken, je bent altijd welkom,’ zei ze.

‘Misschien doe ik dat wel,’ zei ik.

‘Ik wil niet storen,’ zei hij. ‘Je weet dat we nog een afspraak hebben met...’ en hij vertelde verder zonder dat ik het hoorde. Toen ze (schrappen: misschien voor het laatst) weg stapte, draaide ze nog even en zwaaide voorzichtig.

Wat ben ik nog steeds smoor op haar, dacht ik.
(schrappen: Ik bedacht: het is...) Het is misschien weer eens
tijd voor een ongeval.

VOOR EEN ONGEVAL

Ik zag haar terug in een boekhandel waar ik zelden kom.
Ik herkende haar silhouet en stapte op haar af. Ze hield het
hoofd lichtjes schuin om de titels van de nieuwste jeugdboe-
ken te kunnen lezen. Ik zei de toverspreuk uit een jeugdver-
haal dat ik ooit voor haar kinderen had voorgelezen en die
haar nog het meeste had laten lachen.

Dat was van voor het ongeval.

Het heerschap dat naast haar stond en zes boeken droeg keek
me misprijzend aan. Ze draaide zich om en gaf me eenzelfde
glimlach als diegene voor het ongeval.

‘Wat fijn te zien dat je terug bent,’ zei ze zonder me – zoals
gebruikelijk was tussen ons – een wangzoen te geven.

‘Je hebt een mooie jas,’ zei ik.

‘Dank je. Gekocht in een tweedehandse winkel.’

Het heerschap kuchte.

‘Mijn nieuwe vriend,’ zei ze en keek in de richting van de
man met de zes boeken, nu gedragen door zijn linkerhand.

Hij reikte me de rechter en vertelde me zijn naam.

Ik beantwoordde de handdruk en zei de mijne.

Ze zei dat ik altijd een goede vriend was geweest van haar
man.

‘Ook na dat ongeval heb ik veel steun aan hem gehad. Maar
toen...’

Ik vulde aan: ‘...had ik een opdracht in het buitenland die lan-
ger duurde dan voorzien.’

‘Misschien moet je ons eens komen bezoeken, je bent altijd

welkom,' zei ze.

'Misschien doe ik dat wel,' zei ik.

'Ik wil niet storen', zei hij. 'Je weet dat we nog een afspraak hebben met...' en hij vertelde verder zonder dat ik het hoorde.

Toen ze weg stapte, draaide ze nog even en zwaaide voorzichtig.

Wat ben ik nog steeds smoor op haar, dacht ik.

Het is misschien weer eens tijd voor een ongeval.

DROOMJOB

De hele familie, van de stokoude overgrootmoeder tot het achternichtje dat vorige week zes was geworden en dus slechts enkele weken ouder was dan hij, moest smakelijk lachen om zijn antwoord op de vraag: 'Wat wil je later worden?'

Hij grijnsde: 'Wacht maar, jullie zullen wel zien.'

Hij had niet de indruk dat ze hem uitlachten, maar eerder zo reageerden uit onwetendheid.

Behalve misschien die ene oom die anderen steeds tot het mikpunt van spot maakte. 'Een nobeler beroep bestaat niet. Misschien wel wat zware studies,' bulderlachte hij.

Die laatste honende opmerking sterkte hem nog meer in zijn overtuiging.

Vastberaden timmerde hij aan de weg en werd wat hem uiteindelijk tot de adelstand zou verheffen, namelijk de eerste professionele voetganger.

KRUISWOORD 20221129

Toen de (V6 handelsreiziger) de (h2 huis) van de (h11 bejaarde) (h9 harddrug)verslaafde betrad en deze op heterdaad (h8 verrast)e, was hij niet (v1 gretig) om zijn (v3 beno-digdheden) vuil te maken.

‘Niet (h3 groente)an. (h14 bevel) weg,’ smeekte de ge(v2 drug)erde.

‘O(h14 Bijbeldeel)snappen zal n(h7 een weinig) baten. We (h12 afbeelding)sen u onder arrest.’

Hij probeerde wat te (h1 stoot)en en te (v2 oproerkraaier)eren, maar dat werd al vlug (h10 draaikolk) geslagen. De agent kende zijn st(h13 dun)l. ‘Wij (v4 slingerplant)n er geen doekjes om.

‘Waar zijn je (h6 brandgang)wanten?’

Het bleef (v7 – geluidloos), tot de telefoon overging.

‘Ver(h6 lichaamstreek) hem niet uit het oog. Ik was het bijna vergeten, er is een (h5 vergadering) die ik niet kon ver(h12 afbeelding)sen.

SAN RIPOLO

Ik werd wakker in, naar later zou blijken, San Ripolo.

Door het raam van mijn hotelkamer zag ik een op het eerste gezicht zeer gestructureerde stad, met zwarte en witte vloertegels keurig in een schaakbordpatroon. De bewoners van San Ripolo verplaatsten zich echter op een vreemde, huppelende manier waar ik niet meteen structuur kon in ontwaren. Ik belde roomservice en een roze olifant op mensenmaat én in piccolokostuum bracht mijn ontbijt. Hij vertelde over enkele vreemde gewoontes in San Ripolo. Het was vooral de manier waarop de ingezetenen zich voortbewogen die mijn aandacht trok. Het is zo dat op de even dagen rechtshandigen (rechtsvoetigen?) zich enkel op het linkerbeen op de witte tegels mogen verplaatsen, linksvoetigen op het rechter en op de zwarte. Vanzelfsprekend gelden de tegenovergestelde regels op de oneven dagen.

‘Wat gebeurt er als je je vergist?’ vroeg ik.

‘Dan verander je in een roze olifant en moet je de rest van de dag roomservice verzorgen.’

DOUCHE

... en toen wist buurman Luc te melden dat hij van Marc, de schoonbroer van Katty de coiffeuse had gehoord dat het Hoveke van Hoecken (hier 100 meter vandaan in vogelvlucht) is verkocht aan iemand die al 3 (drie !) cabardouch'kes uitbaat...

WISHING WELL

‘Als... (en ze noemde de naam van de presidentskandidaat die haar voorkeur genoot) wint, mag je een wens doen en dan zorg ik ervoor dat je wens uitkomt,’ zei ze en gaf hem een glimlach die weinig aan de verbeelding overliet.

Ze speelde al een tijdje in zijn gedachten en dat wist zij zelf ook, het was bijgevolg vrij voorspelbaar wat hij zou wensen.

Maar dat deed hij toch maar niet.

Hij had onlangs iets verontrustends gevoeld in de schaamstreek, dus verlangde hij iets helemaal anders.

Enkele dagen later kwam er goed en verlossend nieuws: haar kandidaat had gewonnen en het resultaat van het onderzoek naar teelbalkanker was negatief.

Op dat moment hadden ze zijn hersentumor echter nog niet opgemerkt.

PLATERO EN IK: PEDRO

De boeren zijn bang, Platero.

Nee, niet van jou, mijn trouwe donzige vriend, maar van een andere viervoeter.

Vandaag vertelde Pedro dat hij tijdens het schapen hoeden een wolf op de bergflank ontwaarde.

De boeren zullen vannacht gewapend met toortsen, rieken en een enkele karabijn de omgeving uitkammen en niet rusten eer ze de wolf te pakken krijgen.

Maar Pedro gaat niet met hen mee. Hij heeft voor vanavond vast al een afspraakje geregeld.

Het dient gezegd dat hij, als kind, wel eens door zijn vader gestraft werd omwille van zijn leugens.

Maar ik ga het er niet op wagen, Platero, je bent me veel te dierbaar.

Straks haal ik je van de weide en slaap je in de stal.

ELDERS

Onze tuin paalt op het einde aan een weide. In de zomermaanden grazen er koeien. De dagen beginnen te korten en het laatste fruit mag geplukt. Ik inspecteerde gisteren de eetbaarheid van de eerste druiven van een nieuwe struik toen ik de boer in de weide zag. Hij dirigeerde de koeien richting aanhangwagen. Ik bleef kijken hoe hij te werk ging. Na afloop zwaaide ik hem toe, ik weet nog steeds niet waarom. Door het zompige gras kwam hij dichterbij. Ik informeerde of de koeien nu op stal gingen.

Hij zei: 'Ze gaan elders' en bleef me net zo lang onbeweeglijk aankijken tot hij wist dat ik besepte wat hij bedoelde.

BLOEDBAD

Dat de hond niet kwispelend kwam aanhollen toen hij de deur opende, was een vreemde gewaarwording.

Het was niet zijn idee geweest om een hond in huis te halen, maar de druk van vrouw en kinderen was te groot geworden. Met de komst van het huisdier verdween ook zijn terughoudendheid. De rest van het gezin vond het aanvankelijk vreemd dat uitgerekend hij het meest om het beest leek te geven, er het vaakst mee ging wandelen, steeds zorgde voor vers water, informeerde bij de anderen of het al dan niet eten had gekregen, ... Wanneer hem gevraagd werd naar zijn veranderde houding, antwoordde hij naar waarheid dat hij zich aanvankelijk tegen de komst van het dier had verzet, maar niet tegen het dier zelf. Een nuance die velen ontging.

De dagen dat hij – zoals die dag – kantoor dienst had, lunchte hij op een vast tijdstip in de kantine, doorgaans met dezelfde collega's. Dat waren de momenten waarop hij niet graag gestoord werd. Als zijn mobiele telefoon dan overging, drukte hij af zonder te kijken, wat hem meermaals op een opmerking van zijn oversten kwam te staan.

Een oproep van het thuisfront was het laatste dat hij verwachtte. Na de maaltijd bleef hij nog even zitten toen zijn medewerkers al vertrokken waren. Hij belde terug, maar kreeg geen antwoord. Hij dacht dat iemand – zijn vrouw of een van zijn zonen – per abuis zijn nummer had ingedrukt. Hij nam zich voor later die dag nog eens te bellen, maar hij vergat het voorval bijna onmiddellijk, net als zijn voornemen. Hij dacht er pas weer aan toen hij al op de trein naar huis zat.

Halverwege een artikel dat hij aan het lezen was werd zijn aandacht getrokken door een geluid dat hij niet meteen kon thuisbrengen. Het leek op het stappen van rubberen laarzen in modder. Hij rechte zich, keek in de middengang en voor zover mogelijk in de aangrenzende compartimenten. Toen hij zijn trillende mobiele telefoon uit de binnenzak van zijn jas haalde, merkte hij dat het geluid daarvandaan kwam. Hij veegde over het scherm om het te ontgrendelen.

Witte letters lichtten op tegen een volledig zwarte achtergrond, net lang genoeg om de boodschap te kunnen lezen:

GA NIET

NAAR HUIS

Een grapje van zijn oudste zoon, lachte hij. Zelf wist hij niet hoe je een dergelijk handigheidje kon instellen. Hij vond het geinig. Hij drukte de sneltoets voor thuis in, maar kreeg ook nu geen gehoor. Hij sloeg het magazine terug open en probeerde de passage terug te vinden waar hij gebleven was. Nogmaals hoorde hij het geluid van laarzen in de modder, dit keer luider. Er speelde een glimlach om zijn lippen toen hij zijn mobiele telefoon ontgrendelde.

De woorden

GA NIET

NAAR HUIS

verschenen opnieuw op het scherm, maar op het ogenblik dat ze vervaagden flikkerde in felrode letters

BLOEDBAD

enkele keren op.

Geschrokken gooide hij het toestel van zich af, alsof het iets vies was. Als het de bedoeling was om hem ongerust te maken – al was het maar voor de grap – dan was dat flink geslaagd. Hij raapte het toestel op en ontgrendelde het. Hij

belde. Nu ging de beltoon niet eens over – hij vreesde dat hij het toestel had stukgemaakt. Hij vroeg een medereiziger of hij even met diens toestel mocht bellen en probeerde daarbij zijn opwinding te verbergen. Een nerveus lachje toen hij ook dan geen gehoor kreeg. Hij stopte het magazine terug in zijn aktetas. De rest van de treinreis was hij in de ban van zijn telefoon. Hij haalde er de batterij een paar keer uit en startte het toestel telkens weer op. Uiteindelijk moest hij zijn machteloosheid toegeven.

Reeds enkele kilometers voor aankomst in het station van zijn woonplaats stond hij ongeduldig in de sluis te wachten tot de trein halt hield en de deuren zich openden. In zijn haast misrekende hij zich en verzwikte bijna zijn enkel. Hinkend versnelde hij zijn pas. Toen hoorde hij opnieuw het macabere geluid van laarzen in modder of althans iets wat eraan deed denken – een smeüige splish splash... – telkens opnieuw.

GA NIET

NAAR HUIS

BLOEDBAD

De woorden bleven staan en er werd langzaam nog iets aan toegevoegd:

AAN DE GANG

Geen sprake meer van ongerustheid. Regelrechte paniek. Sneller stappen lukte hem niet, rennen al helemaal niet meer.

Rottelefoon...

Hij woonde niet ver van het station: eerst een licht hellende strook met platanen, vervolgens een stenen brug over en ten slotte enkele honderden meters langs Chinese kerselaars, net nu in volle bloei.

Ging hij echter niet wat overhaast te werk? Had hij deze situatie wel voldoende geëvalueerd?

Maar... Wat als er daadwerkelijk een slachtpartij aan de gang was? Wat kon hij doen? Hij vermoedde dat hij met een dergelijk verhaal nergens kon aankloppen. Hoewel hij beroepsmatig wel enkele vijanden had gemaakt, tastte hij volkomen in het duister over wie hem deze berichten had kunnen sturen. Hij keek op zijn polshorloge en bedacht dat zijn jongste zoon nog in de sportclub was, de oudste in de muziekacademie. Zijn vrouw was thuis, daar was hij vrijwel zeker van.

Hij aarzelde even en vertraagde zijn pas... het ging al een hele tijd niet zo goed tussen hen. Hij maakte zich zorgen om haar mentale gezondheid. Langzaam had hij haar zien veranderen van een sterke, zelfstandige vrouw in een (bijna) eng wezen met onverklaarbare woedeaanvallen. Hij had al voorzichtig voorgesteld professionele hulp in te roepen, maar daar had ze geen oren naar. Integendeel, ze was in een beangstigende driftbui losgebarsten. De kinderen waren bang voor haar geworden. De voorbije weken had hij bij immobiliënkantoren geïnformeerd naar panden die te huur stonden. Tussen hen was het op, zoveel was duidelijk. De gedachte dat zij op dit eigenste ogenblik het slachtoffer zou kunnen zijn van een bloedbad... Hij stond in tweestrijd. Trots was hij er niet op, maar hij hoopte het bijna. Het zou een bevrijding betekenen, een nieuwe start voor hem en de kinderen.

De kinderen!

Plots daagde het hem: het was die week een mid-semesteriële vakantie, ook de sportclub en de muziekacademie waren in reces. Ze waren dus ook thuis. Vermoedelijk, net als de hond. Dat de hond niet kwispelend kwam aanhollen toen hij de deur opende, was een vreemde gewaarwording.

TIJDSBESTEK

DINGDONG

‘Goedemiddag, bestekinspectie. Mag ik uw eetgerei even zien?’

(opent kastlade) ‘Dit zijn de vorken.’

‘Ah, alle in verschillende laden? Het wordt aangeraden, maar het is geen verplichting. NOG geen verplichting, denk ik.’

‘Bij ons geen gevaar op accidentele vermenging.’

‘Dat zal de Raad graag lezen.’

‘Kan u er misschien ook bij stipuleren dat wij daar ook rekening mee houden bij onze gerechtenkeuze?’

‘Hoe bedoelt u?’

‘We bereiden ze zó dat ze ofwel met enkel een vork ofwel met enkel een lepel gegeten kunnen worden. Messen worden hier slechts gebruikt om voedsel te snijden. En bij het ontbijt natuurlijk, om toast te smeren. Ontbijt vinden we zo ontzettend gezellig.’

‘U gebruikt toch geen lepeltje bij de jam, mag ik hopen?’

PLATERO EN IK: LOUISETTE

Het tengere buurmeisje – ik vergeet steeds haar naam – kwam net langs, Platero. Ze had een gewonde houtsnip gevonden.

Het vogeltje was er erg aan toe: het zat helemaal onder het bloed, ademde zwak en knipperde onregelmatig met de ogen. Ze vroeg met een krop in de keel: ‘Het komt toch nog goed met haar, hé, mijnheer?’ (Ze vergeet steeds mijn naam.)

Ondanks haar prille leeftijd vermoedde ze wellicht dat het dier ondraaglijke pijn doorstond en dat verlossing uit het lijden de enige mogelijke barmhartige daad bleek.

‘Ik heb haar nochtans een mooie naam gegeven. Louisette.’

Ik ben maar wat blij dat je er geen getuige van was, lieve Platero, ook al snuffel je nu aan de neergedwarrelde en kleverige veren.

PLATERO EN IK: EEKHOORN

Ik moet diep in gedachten verzonken geweest zijn, lieve Platero, dat ik niet merkte dat je me naar dit deel van het bos leidde. Hier kwam ik vaak met Martha, ze raapte beukenootjes van de grond en pelde die met haar fijne vingers. Dan smokkelde ze er eentje tussen mijn lippen en gebod me goed te kauwen.

‘Daar, een eekhoorn,’ zei ze soms, maar dan was ik steeds te laat.

Op een keer was ze er alleen en toen ze terugkwam zei ze dat ze een hele poos gezelschap had van die eekhoorn. Ik heb nooit de kans gehad te achterhalen of ze een grapje met me uithaalde of niet.

Maar ik geloof dat ik ginds een eekhoorn zie...

HET BESTAAN VAN MILAN

Herinner je het boek dat ik je ooit cadeau deed.

We hadden afgesproken op een terrasje in het centrum. Ik parkeerde mijn wagen aan de rand van de stad en kwam voorbij een tweedehandse boekenhandel. Ik vond een exemplaar van het boek dat ik net uit had, in prima staat en in jouw taal. Je had er nog nooit van gehoord.

Eerst aten we een ijsje met twee bollen en je lachte om mijn gedurfde smakencombinatie.

Het vooropgestelde jazz-optreden deden we dan toch maar niet; we aten pizza in een nieuwe tent. Niet veel later namen we al afscheid op dat immense plein, vlugger dan ik had gehoopt.

Vandaag ervaar ik diezelfde ondraaglijke leegheid: de auteur is immers niet meer.

PAPIEREN

‘Goedemiddag, mijnheer. Mag ik uw papieren zien, alstublieft?’

‘Is er een probleem, agent? Ik reed toch niet te snel, mag ik hopen.’

‘Ik zei: papieren.’

‘... euh... ja, natuurlijk. Ogenblikje. Zo, hier zijn ze.’

‘Bent u de persoon op deze identiteitskaart?’

‘Ja, dat ben ik.’

‘De foto is nogal verouderd, vindt u niet?’

‘Mag ik eens kijken? U heeft gelijk, het is geen recente foto.’

‘Ik vrees dat ik u zal moeten vragen mee te komen naar het politiebureau, mijnheer.’

‘Wat? Omdat mijn foto niet up-to-date is?’

‘Nee, mijnheer, omwille van de gevolgen die dit met zich kan meebrengen.’

‘Zoals?’

‘Wel... U zou tegengehouden kunnen worden door iemand die als jongetje door u gepest werd en die nu politieagent is.’

DIGIRISOLO

Ik haat dit land!

Hij staarde wezenloos naar het scherm van zijn toestel, sloot het hoesje en gooide het in een boog naar het andere eind van de zetel. Het was hem een raadsel hoe hij erin geslaagd was zijn volledige pakket mobiele data even voorbij halverwege de maand al opgebruikt te hebben.

INFO: DE POT MOBIELE DATA IS OP. JE KAN NIET MEER MOBIEL SURFEN, OOK FREE G DATA GEBRUIKEN, GAAT NIET MEER. OPNIEUW EEN VOLLE POT OP 01/01.

Hij stond op, liep naar de koelkast, nam een fles water, schonk zich een glas uit, dronk het in één teug leeg, vulde het nogmaals en keerde ermee naar de zetel terug.

En het is hier veel te warm!

Tegen beter weten in controleerde hij nogmaals zijn gsm... Geen verbinding en dat betekende geen contact met de buitenwereld en in het bijzonder geen contact met Leonie. Hij miste haar nu al en hij was nog maar drie dagen geleden aangekomen in deze uithoek. Hij haatte dit land én hij haatte de andere bandleden.

Het had natuurlijk zeer aantrekkelijk geklonken: een tournee van drie weken door Australië en Nieuw-Zeeland (én de eindejaarsperiode op het andere half rond doorbrengen – hij keek ernaar uit om met een kerstmuts op het strand te zitten) en vervolgens twee weken Japan en Zuid-Korea,

daarna de Amerikaanse west- en oostkust, maar daar waren nog maar enkele data van vastgelegd. De band was met hun vierde album klaar om de wereld te veroveren. De critici vonden hun nummers weliswaar meer gepolijst dan het vroegere werk en beweerden dat de groep commerciële toegevingen had gedaan. De band zelf verklaarde dat ze hun idealen trouw waren gebleven en gegroeid waren. Gelukkig zagen de fans van het eerste uur dat ook zo en waren ze loyaal gebleven. In hun thuisland speelden ze nog steeds in dezelfde kleinere zalen waar de fans hen bijna konden aanraken en niet in grote stadions voor een veelvoud aan toeschouwers. Maar voortaan speelden ze er niet één keer, maar tot wel een hele week na elkaar.

De internationale pers had hen al een tijdje in de gaten, maar die ene dikke hit op het laatste album was de aanzet om hen mondiaal te lanceren en deze mini-wereldtournee was meteen een grote, maar logische stap.

Dat hij hier vandaag zou zitten, had hij niet verwacht. Hier, dat was een afgelegen gehuurde villa, op drie uur rijden van een grote stad.

De groep had een reputatie van stoute jongens en op de intercontinentale vlucht deden de andere leden die reputatie alle eer aan: ze vielen andere passagiers lastig, werden handtastelijk, dronken te veel, de drummer probeerde zich zelfs toegang tot de cockpit te verschaffen. Direct na de landing werden ze opgepakt en werden ze voor minstens 48 uur vastgehouden. Door een vergissing bij het inchecken zaten hijzelf en de manager aan de andere kant van het vliegtuig en konden ze de dans ontspringen.

De manager meende dat het een vergissing betrof toen ze hun intrek namen in die enorme villa: ten eerste was deze veel te ver gelegen, verder er was geen stromend water, elek-

tricieit werd opgewekt door een generator, er was geen wifi, er waren geen burens, ... Als manager was het zijn taak om dit recht te zetten in de stad en de andere bandleden vrij te krijgen – daar werd hij immers voor betaald.

De muzikant besliste in de villa te blijven, hij was doodop en had last van een jetlag en moeite om te wennen aan het Australische licht. Klonk raar, hij wist het, maar het was niet anders: hij had de indruk dat hier een ander soort licht was.

Dat was drie dagen geleden.

Man, wat is het hier warm!

Hij had zijn uurwerk op lokale tijd gezet en rekende uit hoe laat het bij haar was. Veertien uur vroeger of was het toch tien uur later?

Wat jammer dat ze niet mee kon op tournee – ‘on the road’ betekent: geen vriendinnetjes,’ hadden de jongens gezegd. De anderen verheugden zich reeds op de meer dan waarschijnlijkse aanwezigheid van een meute groupies down under. Hij had haar – in alle eerlijkheid – al verteld over bepaalde uitspattingen uit het verleden, uitspattingen waaraan hij ook had deelgenomen voor hij haar leerde kennen. Het feit dat hij er zo openlijk met haar over praatte en hij dit als een afgesloten hoofdstuk beschouwde, was voor haar reden genoeg om niet te twijfelen aan de oprechtheid van zijn bedoelingen. Waar was ze, wat deed ze? Hij had er het raden naar. Probeerde zij hem ook vruchteloos te bereiken? Misschien dacht ze dat hij toch bezwaken was onder de druk en dat hij zich ook te buiten ging aan losbandigheden. Hij had even overwogen de band te verlaten, maar net toen scoorden ze die wereldhit. Nog een glaasje water... de fles is leeg – vergeten een andere fris te zetten. Djeezes, wat is het hier warm.

Hij zette zijn mobieltje uit, haalde de batterij er enkele seconden uit, assembleerde het geheel weer, wachtte even, tik-

te de pincode in, wachtte opnieuw even en probeerde nogmaals verbinding te maken... het haalde niets uit – hij was totaal afgesneden van de buitenwereld. Geen mogelijkheid om Leonie te contacteren, maar ook geen updates over de bosbranden die in de buurt woedden.

Het leek wel alsof het met de minuut warmer werd...

UIT

Het was eindelijk zo ver, hier had ze erg lang naar uitgekeken. Voor het eerst in tijden was er weer eens me-time voor haar. Geen man, geen kinderen, zelfs geen vriendinnen.

‘Zo veeleisend ben ik toch niet? Een deken, voedsel in blik, warme dranken en tijd om héél veel te lezen.’

Eerst enkele uren stappen in de ongerepte natuur tot een afgelegen chalet, gehuurd voor een week van een verre kennis. Om het stappen ietwat minder lastig te maken, had ze vollopende boeken die op haar to-read lijstje stonden gedownload in plaats van met kilo's papier te sleuren. Handig spulletje, dacht ze, zo'n e-reader.

Een beslissing waar ze spijt van kreeg zodra ze merkte dat ze de batterijlader vergeten was.

PLATERO EN IK: WEDUWE POLINKA

Vandaag heb ik op de markt even met weduwe Polinka gebabbeld, Platero.

Ik wilde een koffie drinken op het terras van de taberna en naar de passanten kijken, maar alle tafeltjes in de schaduw waren bezet. Ze nodigde me uit aan het hare en ik bood haar iets te drinken aan. Leek me het minste.

Naar eigen zeggen was ze klaar om de rouwkleren van zich af te gooien, haar weduwschap had lang genoeg geduurd.

Ze had opgemerkt dat er geen zwart deken meer onder je zadel lag, Platero.

‘Is de rouwperiode voor hem ook voorbij’, vroeg ze schalks.

‘Nee,’ antwoordde ik. ‘Het zwart heeft zich door zijn vacht heen een weg gebaand naar zijn hart. Net zoals bij mij.’

HET GROTE LOT

‘Weet je wat ik zou doen als ik het grote lot won?’ vraagt ze terwijl ze het formulier van deze week verfrommelt. Daar gaan we weer. Dit heb ik al talloze keren gehoord. Zo meteen begint ze wilde en dure dromen op te sommen, telkens met kleine aanpassingen: dingen die ze niet langer verlangt maken plaats voor nieuwe extravaganza. ‘... het zuiden van Frankrijk, daar ben ik nog niet uit. Een elektrische auto natuurlijk, daar hebben we het al over gehad. Zo eentje moeten we zeker hebben. En stoppen met werken, uiteraard. Dan hoef jij ook nooit meer het gras te gaan maaien bij die jonge weduwe van hiernaast.’ Ik hoop vurig dat we dat verdomde grote lot nooit winnen.

VOLG DE GIDS - PI

Deze op het eerste gezicht pittoreske straat was een nachtmerrie voor elke beginnende postbode van Rodnacum.

Het begon als een experiment van de minister van Onderwijs. Hij had vernomen dat onze studenten zwakker waren in wiskunde dan die in de ons omringende landen. En welke plaats is beter om hun kennis op te krikken dan de enige Pythagorasstraat van het land? Hij besloot de huisnummers aan één kant te veranderen. Het eerste huis aan de linkerkant kreeg nummer 3, de burens nummer 14, vervolgens 15, 92, 65... U weet wel, het getal Pi. En de overkant, denkt u? Ook daar had de minister aan gedacht: 'Dan beginnen we toch gewoon achteraan...'

We kregen vrij snel een nieuwe minister van Onderwijs.

PLATERO EN IK: VUURWERK

Je hebt dat goed gezien, Platero. Ik heb vandaag mijn mooiste zadel van kalfsleer geboend, je weet wel, het zadel dat ik enkel gebruik bij uitzonderlijke gelegenheden.

Over enkele dagen is het weer feest: de viering van de patroonheilige van ons dorp. Je weet dat de inwoners daar erg op gesteld zijn. Ze kijken hier zo naar uit.

De kerk is zowel binnen als buiten versierd, de muziekkapel oefent (hopelijk) een laatste keer op hun zo goed als versleten instrumenten. In de straten hangen veelkleurige vlaggen en wimpels, kratten bier worden aangevoerd en koel gezet.

Het vuurwerk zal weer adembenemend zijn.

Nog even geduld, Platero. Ik stop vlug nog wat kleren in de zadeltas en we kunnen vertrekken, hier ver vandaan.

DRIEWIELER

Hij fietste zo graag dat hij er meermaals per week een uur vroeger voor opstond, zelfs toen de ochtenden nog donker waren. Roekeloos was hij niet, hij hoefde geen snelheidsrecords te breken en verkeersveiligheid schatte hij hoog in. Zichtbaarheid speelde hierbij een belangrijke rol, wist hij. Tijdens de donkere maanden monteerde hij zowel voor- als achteraan lichtjes die zijn aanwezigheid aan andere weggebruikers moest duidelijk maken. Hij had er zelfs één extra bij nadat hij een keertje ruim een half uur met de fiets aan de hand had moeten stappen toen de batterij van het voorlicht het had begeven. Twee weken later had hij echter niets gemerkt van een falend achterlicht. De bestuurder van de bestelwagen evenmin.

Ik kan nog een beetje bewegen, dat is een geruststelling. Mijn shirt is gescheurd, mijn short ook. En ik hoor het draaien van een wiel, maar ik zie mijn fiets niet. Zal weggeslingerd zijn. Het is hier dan ook zo donker.

Heeft die mij niet gezien? Mijn lichten brandden toch? (Vooraan in ieder geval, dat weet ik zeker.)

Gelukkig – wat heet gelukkig? – kwam ik in deze sloot terecht en niet tegen een betonpaal.

Ik krijg het nu wel wat koud en mijn been is lelijk geraakt, vrees ik.

Reed die nu echt door? Niet gestopt?

Verderop hoor ik een naderend piepend geluid – zeg me dat het geen ratten zijn.

Krachten sparen en pas om hulp roepen als er voorbijgangers zijn.

Wanneer heb jij er laatst mee gereden?

En toen was die deuk er nog niet? Zeker weten?

Nee, oké, ik geloof je. Sorry.

Neem jij foto's? De verzekering zal er zeker naar vragen.

Eerst bellen naar de politie en laten vaststellen. Het lijkt wel alsof er wat verf van het andere voertuig aan hangt. Nee, niet aankomen. Zo'n kleur zie je niet veel.

Hoewel, nu ik eraan denk... Rechtsvoor, dan lijkt een aanrijding terwijl de bestelwagen stilstond voor de woning eigenlijk zeer onwaarschijnlijk. We hadden dan toch iets moeten horen en gewekt zijn. Of de jongen. Ik vraag het hem straks, ik denk dat hij nog slaapt. Moet hij zich niet stilaan klaarmaken om naar het werk te gaan?

HET ONTSTAAN VAN EEN SPECIMEN

Tot op heden had ze een vrij eenvoudig leven geleid. Geen grote ups, maar ook geen grote downs, afgezien van af en toe een diep verdriet over het verlies van een huisdier of het spaak lopen van een toch al broze vriendschapsrelatie.

Maar dit stond allemaal op het punt te veranderen, de wending van de geschiedenis zou zelfs wijzigen, indien niet voor de rest van de mensheid, dan toch in ieder geval voor haar. Ze had lang getwijfeld, maar was uiteindelijk tot een besluit gekomen.

Dit was absoluut de laatste keer dat ze in deze winkel in de rij zou staan.

Toen ze aan de beurt was, zei ze: 'Kan ik de filiaalhouder spreken? Zeg hem dat het Karen is.'

PLATERO EN IK: DE ZOETE ZONDE

Ze zijn naar hier gekomen om diverse redenen: gevlucht of verdreven uit hun thuisland. Doorgaans met gevaar voor eigen lijf en leden, niet zelden in gammele bootjes tegen een onredelijk hoge prijs.

Ze zijn bereid om van het nieuwe land te houden, maar behouden nog enkele gebruiken. Sommige religieus, andere niet, de meeste voor ons eigenaardig.

Vandaag vieren ze het einde van de vastentijd.

Getooid in kleurrijke gewaden, nog bonter en feller dan die die jou, Platero, en andere ezeltjes worden aangemeten tijdens de jaarlijkse oogstfeesten, trakteren ze burens, vrienden, kennissen en zelfs toevallige passanten op heerlijk geurende zoetigheden en gebakjes van honing doordrenkt.

Wat jammer toch dat de dokter mij vorige week op een streng, suikervrij dieet heeft gezet.

STOPPEN MET KAPPEN

Sinds hij van kapper veranderd was, maakte zijn vrouw altijd maar opmerkingen over zijn haarsnit.

‘Weet je wel zeker dat hij hiervoor naar school geweest is? Zelfs ik zou het beter kunnen.’

Tijdens de Grote Lockdown gingen bijna alle winkels verplicht dicht en ook zijn afspraak in het kapsalon werd geannuleerd.

Na een paar weken werd zijn haar echt onhandelbaar, dus zei hij: ‘Ga je gang, schat, laat ons eens zien dat je het beter kunt.’ Ze begon met scharen en trimmers te werken alsof ze een professional was. Uiteindelijk deed ze een stap achteruit, boog haar hoofd even naar links en vervolgens naar rechts. Voor ze hem een spiegel gaf, vroeg ze: ‘Ooit overwogen om een hoed te dragen?’

HET MASKER

De epidemioloog stormt de vergaderzaal binnen, wuivend met enkele vellen papier en luidkeels roepend: 'Het is allemaal bedrog, het is opgezet spel. Ik heb hier de bewijzen in de hand. Het is de overheid die ons en al onze bewegingen probeert te controleren.'

Tegelijk rukt hij zijn knellende zuurstofmasker af.

Bijna onmiddellijk begint hij naar adem te happen, seconden later valt hij neer. Morsdood.

Bewijs werd inderdaad geleverd voorzichtig om te springen met scepticisme.

Wisten de aanwezigen in de vergaderzaal veel dat hij bezweek aan een acuut hartfalen.

En dát is de reden waarom, tot op heden, de bewoners van planeet REKSAM nauwlettend door de overheid in de gaten worden gehouden en dat ze allemaal een zeer oncomfortabel zuurstofmasker dragen.

PLATERO EN IK: OM WEG VRAGEN

Kijk me alsjeblieft niet zo aan, Platero. Ik had helemaal geen kwade bedoelingen toen ik de verdwaalde wandelaars op weg hielp. Ik weet heus wel dat er een kortere route is naar hun hotel, maar dat koppeltje kwam zo sympathiek over en ik had de indruk dat hun veldfles nog voldoende gevuld was. Dankzij de extra lus die ik hen laat afleggen, krijgen ze een mooi uitzicht over de vallei, stappen ze langs de kerselaars, die momenteel in volle bloei staan, en zien ze waarschijnlijk het jonge veulen dat sinds gisteren in de wei staat. Geef toe, Platero, dat ze het leuker zullen vinden dan op het einde van de weg rechtsaf te slaan om dan ter bestemming te zijn.

EERSTE WINTER

Het zou de eerste winter worden voor de twee jonge olijfbompjes. De vrouw stelde voor ze binnen in huis te nemen, de man had 'ooit al eens' de stam van een olijfboom in noppenfolie gezien. Terwijl de ene zich bekommerde om zijn rug en de andere esthetische bezwaren opperde, vroor het totaal onverwacht.

DE ANTIEKSHOW

‘Excuseer, werkt u hier?’

‘Ja, dat kan u wel zeggen, ik ben de zaakvoerder.’

‘Ik had graag wat informatie.’

‘Waar kan ik u mee van dienst zijn?’

‘Wat zijn dit?’

‘Drumsticks.’

‘Ja, dat zie ik ook.’

‘...’

‘Ik bedoel, waarom zijn deze vijfmaal zo duur als nieuwe. Dit is toch een tweedehandse winkel, nee?’

‘Ah! Dat is omdat het de sticks zijn waarmee John Bonham van Led Zeppelin het nummer ‘Stairway to Heaven’ opnam.’

‘Als ik het goed begrijp is het eigenlijk nog een koopje...’

‘Dat denk ik ook.’

‘Kan u het voor me inpakken?’

‘Uiteraard. Maar heeft u een ogenblik, ik heb hier nog ergens het plectrum liggen waar Jimi Hendrix mee op Woodstock speelde.’

‘Echt?’

POP

Vandaag zag ik in een tweedehandse winkel een porseleinen pop met hetzelfde haar als het jouwe, dezelfde kleur, dezelfde lengte, hetzelfde volume. Ik nam er een foto van en stuurde je die. Ik voegde eraan toe:

‘Kijkt een beetje zoals ik denk dat jij je wel eens voelt...’

Je antwoord kwam, zoals steeds, pas uren later.

‘Hoe voel ik me dan, denk je?’

‘Vooral melancholisch.’

Daarna bleef het stil – dit gespreksonderwerp zat erop.

Ik had ook nog willen zeggen:

‘En ook een beetje mistroostig, alsof je op zoek bent naar verlichting en hulp, maar dat zodra die zich aanbiedt, je ze als naar traditie van je wegstoot.’

Ondertussen bedenk ik wat ik je de volgende keer kan sturen.

INGREDIËNT, REVISITED

Natuurlijk was Mickey ten zeerste vereerd dat de grote tovenaar Merlijn hem – een eenvoudige leerling – had uitverkozen om een belangrijk ingrediënt te halen voor zijn geheime toverdrank.

Hij gaf zijn paard de sporen en reed dagenlang naar het noorden tot hij de groene heuvels zag opdoemen. Zijn zoektocht kon eindelijk beginnen. Langs een smal pad werd de weg versperd door een woest grommende beer. Zonder enige aarzeling trok Mickey zijn dolk en doodde het dier. Wat een mazzel.

Berenklauw, een eigenaardig ingrediënt waar Merlijn om gevraagd had, dacht hij.

Op de terugweg zag hij planten die hij nooit eerder had gezien: ‘Waarom neem ik er niet enkele mee naar huis, wie weet kan Merlijn deze ook ergens voor gebruiken.’

PLATERO EN IK: JUF DOLORES

Daar komt Don Fernando aan, Platero. Hij ziet er weer piekfijn uit in zijn mooiste pak.

Hij kocht het weliswaar zevenendertig jaar geleden, toen hij voor het eerst uitgenodigd werd om voor te lezen in de vijfde klas, waar Juf Dolores al zo lang les geeft. Hij had in zijn leven twee korte jeugdverhalen geschreven en Juf Dolores vond ze allebei fantastisch.

Vandaag leest hij er voor het laatst, want Juf Dolores gaat met pensioen en de volgende leerkracht gelooft niet in het voorlezen door 'een mislukte schrijver'.

'Wat ga je nu doen?' vroeg ik hem.

'Een paar nieuwe verhalen schrijven,' zei hij, eerder strijdvaardig dan gekwetst.

Misschien schrijft hij wel korte verhaaltjes over een lief ezeltje als jij, Platero.

WATER VERPAKKEN

Het is gebeurd. Ik heb een verhaal bedacht voor een heuse Hollywoodblockbuster met een happy ending.

Hilde heeft beloofd naar de première te komen. Als ik haar op de rode loper in de menigte opmerk, maak ik een heuse selfie met haar en een deel van de cast.

Voor de mannelijke hoofdrol hebben ze iemand nodig die fysiek op het kantelpunt staat tussen jongeman en man, hij moet staan in een driedelig pak maar ook aantrekkelijk ogen in outdoorkledij. Hij mag al enkele succesvolle films op zijn conto hebben en bijgevolg de publiekstrekker zijn, want de rest zijn, om budgettaire redenen, nobele onbekenden.

De vrouwelijke hoofdrol gaat naar een roodharige die met een Iers accent kan praten. Liefst lang haar en met grote krullen.

Voor de niet onbelangrijke rol van de grootvader zou ik een lokaal talent zoeken, we ondertitelen hem wel.

De film begint in de slaapkamer van een luxueus appartement, waar een man in maatpak (hoofdpersonage dus) een reiskoffer pakt. Er stroomt water in de aanpalende doch aan het zicht onttrokken badkamer. Conversatie met wat blijkt zijn wederhelft te zijn, hij vindt het jammer dat ze niet mee-kan, zij ook, maar het kan niet anders. De reden van de reis/trip houden we nog een beetje achter de hand.

Belangrijk element: de stoel naast hem op het vliegtuig is leeg.

Landing op vrij anonieme luchthaven, taxi met stuur aan de rechterzijde, wat voor hem aanpassen is.

Treinstation, personage tuurt mijmerend naar een golvend Iers landschap, boek ligt omgekeerd opengeslagen op een bankje naast hem. Dut ook even in.

Aangekomen ter bestemming (speaker in trein geeft het weg: 'Volgende halte GALWAY, eindstation van deze trein,') checkt hij in bij het Galway City Hotel. Hij bevestigt dat hij er alleen is. Eén nacht nu en een tweede nacht over vijf dagen. De hotelbediende vraagt of hij van plan is in de streek rond te trekken. Hij ontkent, zegt licht ongemakkelijk, alsof het een bekentenis is, dat hij naar de Aran Islands gaat. Soort familiebezoek, eraan toevoegend, wanneer de hotelbediende ondertussen al gesnopen heeft dat zijn vraag indiscreet was. Kamer is ruim, maar niet zo luxueus als zijn eigen appartement. Probeert de afwezige partner te bereiken op kantoor etc. Drinkt een biertje in een donkere kroeg waar een band live muziek speelt.

Volgende shot: goed gevulde overzetboot in golvend water. Grijze lucht, het waait.

Even later wandelt hij mét kleine reiskoffer over de U-vormige kaai naar een B&B die uitzielt over de baai van het eiland. Een roodharige jonge vrouw opent de deur.

De trap kraakt, zijn kamer is de kleinste van de drie kamers die we ondertussen al gezien hebben en ziet niet uit over de zee. Hij vraagt of hij een andere kamer kan krijgen, zij moet hem teleurstellen. Hij wil dat zij aan andere logees vraagt om te wisselen, hij is bereid hún verblijf te bekostigen. 'Zo gaat het er hier niet aan toe op Inishmore,' zegt ze.

's Avonds drinkt hij een donker bier in de lokale kroeg, de roodharige zit aan het andere eind van de toog in het gezelschap.

schap van enkele vrienden (m/v). Af en toe kijkt ze zijn richting uit, maar wanneer hij terugkijkt, wendt ze de blik af.

De volgende ochtend serveert ze ontbijt en vermeldt dat hij voor twee ontbijten heeft betaald. Hij zegt dat hij dit niet erg vindt, dat hij geen twee ontbijten kan eten, maar hij ook geen geld terugvraagt. Ze glimlacht en zegt stoutmoedig dat het toch makkelijk moet zijn als je geen geldzorgen hebt. Ze vraagt wat hij doet in het leven. Retail business, antwoordt hij.

Overdag wandelt hij een beetje rond en werkt zij in de B&B. 's Avonds in de pub wil hij haar en haar gezelschap trakteren. Ze accepteren, er is een joviale sfeer. Hij komt te weten dat de B&B van haar moeder is, haar vader is 'lost at sea'. Die avond wordt er flink wat gedronken – Caitrin (want zo heet ze) moet Jonathan (want zo heet hij) begeleiden om de paar honderd meter naar de B&B te overbruggen. Ze brengt hem naar zijn kamer en stopt hem met kleren en al in bed.

De volgende ochtend verschijnt hij niet aan het ontbijt. Pas tegen de middag wordt hij wakker. Hij treft haar op de overloop. Wat onhandig verontschuldigt hij zich om het ontbijt gemist te hebben. Is dat alles waar u zich voor verontschuldigt, wil ze weten. Hij weet niet meer wat hij gisteren gedaan/gezegd heeft, moet hij toegeven. Dat hij gezegd heeft dat zij de mooiste vrouw ter wereld was en hij hier retail op dit eiland ging beginnen en voor eeuwig bij haar zou blijven en wel zeven kinderen maken en President van The Aran Islands worden en iedereen rechts ging laten rijden op de weg en... dan heeft hij door dat ze met zijn voeten rammelt. Ze stelt hem gerust – wat hij ook probeerde duidelijk te maken, ze heeft niets gesnapt van zijn gemurmel. Misschien vanavond wat kalmpjes aan doen met het donkere bier, zegt ze.

Hij vraagt of hij haar vanavond for dinner mag uitnodigen. Ze aarzelt. Om zijn gedrag goed te maken, dringt hij aan. Ze stemt toe. Hij wandelt nu eens de andere richting op, zij werkt in de B&B, smile on her face.

's Avonds geeft hij de reden van zijn verblijf: hij komt de as van zijn grootvader uitstrooien op zee. Hij zou de volgende dag een visser vragen of hij mee mag.

Dat treft, haar grootvader is visser op rust, maar heeft nog steeds een boot.

Arm in arm, lachend en babbelend, wandelen ze na dinner op de kaai. Volle maan (uiteraard). Een ongemakkelijk moment waarbij hij eerst aanstalten maakt om haar te kussen, maar zich dan bedenkt en verontschuldigt. Hij denkt dat hij maar beter gaat slapen. Zij gaat nog even naar de pub.

Bij het ontbijt vertelt ze dat grootvader hem die namiddag wel wil meenemen. Zij zal sandwiches voorzien.

Jonathan koopt in de lokale kruidenierszaak een doos koekjes en een grote plastic fles water.

Op de kaai blijkt de vissersboot van Paddy Quinn (opa dus) slechts een sloep te zijn. Ze gaan een toer rond het eiland doen en makreel vissen – Paddy zal aanwijzen op welke plek er geen scholen zitten, daar kan hij dan de as uitstrooien.

Paddy leert Jonathan te vissen zonder hengel of dobber, enkel met een loden gewicht. Ze halen meerdere makrelen boven. Op verschillende plaatsen net buiten de baai heeft Paddy muiten waar krabben gevangen zitten. Alvorens de moeilijkere westelijke kant van het eiland te bevaren, beslist Paddy dat het tijd is om te lunchen. Hij eet sandwiches en drinkt uit een thermos. Jonathan drinkt van zijn fles water. Paddy vraagt wat in de fles zit en lacht om het antwoord. Hij heeft nooit begrepen dat iemand geld over heeft om plat wa-

ter in een plastic fles te kopen. Er zit nochtans een winstmodel achter, lacht Jonathan.

Het lijkt ook een goede plek te zijn om de as van Jonathans grootvader uit te strooien. Paddy vraagt waarom hij hier wenste uitgestrooid te worden. Hij moet hier een vakantie-lief gehad hebben en haar nooit vergeten zijn. Hij weet niet of het een lokaal meisje was of een toeriste. Paddy vraagt hoe het met zijn status gesteld is. In een uitgebluste relatie, blijkt. Even enkele goedbedoelde wijsheden van een oudere man.

Ze keren terug.

Laatste avond, Caitrin en Jonathan gaan opnieuw samen uit eten. Hij neemt haai in een mosterdsaus, maar lust dit niet, wisselt met haar makreel. Misschien heeft hij deze vandaag wel gevangen, want Paddy levert aan dit restaurant.

Nog een laatste wandeling, waarbij Caitrin even wil terugkomen op de vorige avond. Ze was klaar geweest om zijn kus te beantwoorden, maar vond dat hij moest weten dat ze dat nog nooit met een gast van de B&B had gedaan.

Ze kussen even, vluchtig.

De volgende dag neemt Jonathan afscheid van Paddy, bedankt hem nogmaals voor de boottocht. Stapt op de veerboot en ziet het eiland kleiner worden. Vanachter een venster ziet Caitrin de veerboot verkleinen.

Op de hotelkamer in Galway kan hij zijn wederhelft bereiken en zegt de volgende dag thuis te zullen zijn.

Treinreis (in tegenstelde richting), hij kijkt uit het raam.

Vliegtuig, lege stoel naast hem.

Koele ontvangst terug thuis.

In een grote vergaderzaal worden cijfertjes bediscussieerd. Het bedrijf van Jonathan blijkt verpakt water te verkopen.

's Avonds in een groot, chic restaurant ziet hij haai op het

menu staan. Hij probeert nog eens, maar weer lust hij het niet. Zijn partner weigert echter van gerecht met hem te wisselen.

Hij neemt een beslissing: hij verkoopt zijn bedrijf en beëindigt de relatie.

Hij keert terug naar het eiland.

Wat hij daar gaat doen? Geen idee, maar alles is beter dan een heel leven mijmeren over een vakantielief en water verpakken.

DANKWOORD

Gezin, familie en in volgorde van verschijnen:

Vince, Sophie, Jeroen en Finn.

‘Brief van ons ma’ en ‘Planeet B’ verschenen eerder in de klimaatbundel *Voorbij de storm* en ‘Trovianado’ in de klimaatbundel *Welkom in de broeikaswereld* (beide Uitgeverij Macc, resp. 2020 en 2023).

‘De beschermeling’ verscheen in *Bang voor spoken?* (Poespa Producties, 2024).

Sommige andere verhalen verschenen in tijdschriften of op online platforms.

De verhalen beginnend met ‘Platero en ik...’ zijn een hommage aan Nobelprijswinnaar Juan Ramón Jiménez (1881–1958).

‘Water verpakken’

© 2025 Hervé Suys en uitgeverij Poespa Producties

Covertekening © 2025 Mandy Bekaert

Eindredactie: Finn Audenaert

ISBN 97-8-908352-4436

NUR 303

Wettelijk depot D/2025/14.650/6

Eindredactie: Finn Audenaert

Cover: Mandy Bekaert

Vormgeving: graphic things – johnnybekaert.be

Letters: Block Berthold (1908) van Hermann Hoffmann
(Duitsland), Zeit (2019) van Emil Karl Bertell, Erik Jarl Bertell,
Teo Tuominen (Finland)

Druk en afwerking: EVMprint Brussels, België – daneels.be

Eerste druk: april 2025. Made in Belgium

POESPA
PRODUCTIES

Een uitgave van Poespa Producties Gent, België

Afdeling uitgeverij van Johnny Bekaert – Graphic Things

poespaproducties.be

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervaelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

POESPA
PRODUCTIES

Drieëntachtig korte stukken, soms gedurfd, soms vertederend. Vaak spitsvondig, niet zelden met een pointe pas in de laatste zin. Een aardigheidje zijn enkele terugkerende personages, elk in hun eigen universum: de ezel Platero, schrijver Guillaume Chevalier, detective Justin Case, een stadsgids...

“Het zwart heeft zich door zijn vacht heen een weg gebaand naar zijn hart. Net als bij mij.” (uit: Weduwe Polinka)

Hervé Suys (°1968 – Ronse) begon korte fictie te schrijven tijdens een lange revalidatie na een sportblessure. Hij schrijft doorgaans barrevoets en blootshoofds, meestal om indruk te maken op naaste kennissen en vrouw en kinderen.

coverillustratie Mandy Bekaert